

ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΚΟΤΤΕΑ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ
ΑΝΤΕΛΕΓΧΟΣ ΑΒΑΣΙΜΟΥ ΚΑΙ ΑΣΥΣΤΑΤΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ
ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΕΓΡΑΦΗ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗ ΥΠΟ ΤΟΥ
«ΚΗΡΥΚΟΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ» ΕΝ ΕΤΕΙ 1932

Εἰς δύο συνεχῆ φύλλα τοῦ ἑβδομαδιαίου φύλλου «Ἐκκλησία», ἐπισήμου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπό τόν τίτλον «Ἐλεγχος παραποιήσεως Συνοδικῶν Πράξεων καί Πατριαρχικῶν ἐγγράφων» ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐδημοσίευσεν μακράν πραγματείαν ἀναφερομένην εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔχων πάντοτε ὡς σκοπόν νά δικαιολογήσῃ ἀπό ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως τήν ἐναντίον τῶν Παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας καί ὀρισμένων Συνοδικῶν Πράξεων καί Πατριαρχικῶν ἐγγράφων διαπραχθεῖσαν ὑπό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν διὰ τῆς παραδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, παρά τήν ἐμμονήν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ πατροπαράδοτον Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον καί παρά τήν ἔνεκα τούτου ἐπελθοῦσαν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν καί τήν διαίρεσιν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, προβαίνει, ὡς λέγει, εἰς τόν ἔλεγχον «ἰσθρασείας παραποιήσεως Συνοδικῶν τινῶν Πράξεων καί Πατριαρχικῶν ἐγγράφων τοῦ ἰστ' καί ιζ' αἰῶνος» περιλαμβανόντων ἀναθεματισμούς, ἵνα προφυλάξῃ, ὡς λέγει, τὰ εὐσεβῆ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, τινά τῶν ὁποίων «ἐξ' ἀγνοίας

καί ἀπλοϊκότητος παρασύρονται εἰς ἀπειθείαν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς μεταξύ αὐτῶν διαδόσεως ψευδῶν καὶ πλαστῶν ἀναθεματισμῶν». Χαίρομεν, διότι πρώτην φοράν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν προβάλλει ἐπισήμως καὶ ἐνυπογράφως ὑπεραμυνόμενος τῆς ἀντικανονικῆς ἐκκλησιαστικῆς καινοτομίας ἐν τῷ ἡμερολογιακῷ ζητήματι καὶ ἐπικρίνων τὰ κατ' αὐτῆς δημοσιευθέντα, ἐνῶ μέχρι τοῦδε, ἀπῆντα εἰς αὐτὰ δι' ἀνωνύμων καὶ ἀνευθύνων φυλλαδίων, ἐν οἷς αἱ ὕβρεις κατὰ τῶν ἐπικριτῶν του ἡμιλλῶντο πρὸς τὰς τολμηροτέρας ἀντορθοδόξους δοξασίας καὶ τὰς πλέον ἀνιέρους συστάσεις καὶ συμβουλὰς, τινές τῶν ὁποίων μετεφέροντο καὶ εἰς ἐμπιστευτικά αὐτοῦ ἔγγραφα πρὸς διαφόρους ἀρχάς, παρ' ὧν ἐζήτει τὴν «ῥαγδαίως καὶ ἀθορύβως» ἐξόντωσιν τῶν ἐχόντων τό θάρρος νὰ ψέξωσι δριμύτατα τὴν ἐναντίον τῶν Κανόνων καὶ τῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας πολιτείαν αὐτοῦ. Δέν γνωρίζομεν ὅμως ποῦ νὰ ἀποδώσωμεν τὴν τόσον κοπιώδη ἐκδρομὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν εἰς ἀρχαῖα δύσβατα καὶ ἐρεβώδη ἱστορικά πεδία, διὰ νὰ καταγγείλῃ ὡς παραπονημένα δῆθεν καὶ πλαστὰ κείμενα ὠρισμένων Συνοδικῶν πράξεων καὶ Πατριαρχικῶν ἐγγράφων, ἀπαγγελόντων ἀναθεματισμούς κατὰ τῶν ἀποδεχομένων τό Παπικόν Ἡμερολόγιον. Ὡς ἐάν οἱ ἀναθεματισμοὶ καὶ μόνον αὐτοὶ καθίστων ἀπαράδεκτον καὶ καταδικαστέον τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον καὶ ὡς νὰ μὴ προσέκρουε τοῦτο εἰς οὐδεμίαν ἄλλην ἐκκλησιαστικὴν διάταξιν καὶ εἰς οὐδεμίαν παράδοσιν καὶ ἐπομένως ὡς νὰ ἔπρεπε ὅλαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ν' ἀσπασθῶσιν ἀσμένως τὴν καινοτομίαν τοῦ Ἡμερολογίου, ἐπειδὴ τάχα ἡ τήρησις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου δέν κατωχυροῦτο δι' ἀναθεματισμοῦ! Καὶ φαίνεται πιστεύων ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς καὶ πρῶην Καθηγητὴς τῆς

Θεολογίας, ὡς ρητῶς γράφει ἐν τῷ προλόγῳ τῆς πραγματείας του, ὅτι «τινά τῶν εὐσεβῶν τέκνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», ἐάν ἀπειθῶσι πρὸς τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν καὶ δέν ἐδέχθησαν μέχρι σήμερον τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου ἐμμένοντα εἰς το παλαιόν Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον πράττουσι τοῦτο «ἐξ' ἀγνοίας» δῆθεν καὶ «ἀπλοϊκότητος διὰ τῆς μεταξύ αὐτῶν διαδόσεως ψευδῶν καὶ πλαστῶν ἀναθεματισμῶν». Ἄλλ' ἐάν ἡ καταδίκη τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξεν, ὡς εἶναι βέβαιον, καί, ὡς θά ἀποδείξωμεν, γενική, ρητὴ καὶ ἀναντίρρητος, καὶ ἂν αἱ παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ διηνεκῆς πρᾶξις αὐτῆς ἐπὶ εἴκοσιν αἰῶνας τὴν ἐπεσφράγισαν καὶ τὴν κατέστησαν ἀναλλοίωτον τῆς Ὁρθοδοξίας θεσμὸν καὶ τὸ ἐμφανεστερον ἐξωτερικὸν γνῶρισμα αὐτῆς ἀπέναντι τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, εἰς τί δύναται νά ὠφελήσῃ ἡ ἀποκάλυψις δῆθεν τῆς πλαστότητος τοῦ ἀναθεματισμοῦ, ὃν ἐν τούτοις ἀναγινώσκομεν ἀπὸ τόσων αἰῶνων εἰς κείμενα Πατριαρχικῶν ἐγγράφων καὶ Συνοδικῶν ἀποφάσεων; Μήτοι αἱ ἱεραὶ Παραδόσεις καὶ αἱ διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας διὰ νά εἶναι σεβασταὶ καὶ νά τηρῶνται αὐστηρῶς πρέπει ἀπαραιτήτως νά περιφρουρῶνται δι' ἀναθεματισμῶν; Καὶ ἂν δέν συνοδεύονται ὑπὸ ἀναθεματισμῶν ἔχει ἄρα γε πᾶς τις τὸ δικαίωμα νά τὰς ἀθετῇ καὶ τὰς ποδοπατῇ;

Ματαία καὶ ἄσκοπος προσπάθεια

Διὰ νά ἀπαντήσῃ τὸ πρῶτον ἤδη ἐνυπογράφως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν εἰς τὰ ἀπὸ ἐπταετίας περὶ Ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς γραφέντα ὑπὸ τῶν «Ζηλωτῶν Μοναχῶν» Ἀγιορειτῶν καὶ ὑπ' ἐμοῦ, ὡς καὶ ὑπὸ ἄλλων τῆς

Ὁρθοδοξίας προμάχων, καί ἵνα συγκροτήσῃ τήν μετὰ τόσου στόμφου ἐξαγγελλομένην ἀποκάλυψίν του περί δῆθεν πλαστότητος τῶν σχετικῶν Συνοδικῶν Πράξεων καὶ Πατριαρχικῶν ἐγγράφων, ἐχρειάσθη μίαν τριετίαν, ἀναβαλὼν, ὡς γράφει, τὸν ἔλεγχόν του, λόγω τῶν ἀσχολιῶν αὐτοῦ. Θὰ ἐχρειαζόμεθα ἴσως ἀνάλογον χρόνον, ἵνα ἀναδιφήσωμεν ἀρχεῖα καὶ κειμήλια ἐκκλησιαστικά αἰώνων ὀλοκλήρων πολλαχοῦ ἐγκατεσπαρμένα καί ἵνα παρακολουθήσωμεν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν εἰς τὰς ἱστορικές ἐκστρατείας του. Ἀλλά θα προσπαθήσωμεν σήμερον ἐκ τῶν ἐνόντων καὶ ἐκ τῶν προσιτῶν εἰς ἡμᾶς πηγῶν ν' ἀποδείξωμεν ἀβάσιμον τὴν κατηγορίαν του καὶ ἂν ὄχι ἄλλο ματαιῶν, ἄσκοπον, ἀλλὰ καὶ ἔνοχον τὴν προσπάθειαν του νὰ ἐπιρριφθῇ ὁ μῶμος τῆς πλαστότητος εἰς ἀρχαῖα ἐκκλησιαστικά κείμενα, ἀφοῦ ὄχι ἀπλῶς ἡ πλαστότης δῆθεν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ παντελής ἔλλειψις των οὐδαμῶς θὰ καθίστων συγγνωστήν τὴν τολμηράν καὶ ἀντικανονικὴν ἀπόφασιν τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐπιφυλάσσομαι δέ νὰ ἀπαντήσω εὐρύτερον εἰς τὰ ἄρθρα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀποδεικνύων καὶ διὰ φωτογραφιῶν διαφόρων σχετικῶν κειμένων τὴν ἀστήρικτον κατηγορίαν αὐτοῦ ἐναντίον τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν καὶ τὴν εὐλαβῆ αὐτῶν πρόθεσιν, ὄχι νὰ πλαστογραφήσωσιν, ἀλλὰ νὰ συλλέξωσι μετ' ἐπιμελείας καὶ ἐξάρωσι τὰ περί καταδίκης τοῦ Παπικοῦ «καλενδαρίου» σχετικά κείμενα. Ἀφοῦ δέ οὐδόλως συντείνει εἰς τὴν κανονικοποίησιν τῆς ἀντικανονικῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ ὑποβολή τῆς ἰδέας τῆς πλαστότητος ὀρισμένων ἐκκλησιαστικῶν ἐγγράφων, πρὸς τὴν ἄραγε ὁ σκανδαλισμὸς τῶν συνειδήσεων τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν Ὁρθοδόξων καὶ ὁ κλονισμὸς τῆς πίστεως αὐτῶν δι' ὅλας τὰς Συνοδικὰς Πράξεις καὶ τὰ Πατριαρχικά ἔγγραφα, δι' ἃ,

ἅπαντα εὐλόγως δύναται νά ἐγερθῆ ἡ ἀμφιβολία εἰς ψυχάς ἀπλοϊκῶν καί ἀμορφώτων περί τῆς ἀληθείας καί γνησιότητος αὐτῶν; Ὁ ἀθεϊσμός (καί ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ ἀντιχρίστου) διά νά ἐπιτύχωσι τό σκοπούμενον ἐσκέφθησαν νά ρίψουν τόν σπόρον τῆς πλαστότητος καί τοῦ ψεύδους παντός ἱεροῦ κειμηλίου καί πάσης ἐγγράφου καί ἀγράφου παραδόσεως τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Καί ἡμεῖς σήμερον ἐν καιρῷ τόσης ἐγκληματικῆς δράσεως τῶν μαινομένων τούτων ἐχθρῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἀντί ἄλλου τινός ἐποικοδομητικοῦ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν πίστεως καί θρησκείας, ἀγωνιζόμεθα διά τῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἐκκλησίας νά ἐξαγάγωμεν ἀπό τόν βυθόν τῆς ἱστορίας βεβιασμένα συμπεράσματα καί ἐξεζητημένας γνώμας περί πλαστότητος Συνοδικῶν ἀποφάσεων καί πατριαρχικῶν ἐγγράφων, χωρίς νά σκεπτώμεθα ὅτι κλονίζομεν τήν ἐπ' αὐτῶν καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας πίστιν τοῦ εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ, σκανδαλίζοντες τήν συνείδησιν αὐτοῦ. Ὅτε ὁ ἀλαζόν Γάλλος ἀστρονόμος Λαπλάς ἐνεχείρησε τήν Κοσμογονικήν θεωρίαν του, ἥτοι τήν γνωστήν «Ἐκθεσιν τοῦ συστήματος τοῦ κόσμου» εἰς τόν αὐτοκράτορα Ναπολέοντα, οὗτος, ἀποβλέψας εἰς τό σκάνδαλον, ὅπερ θά ἐπήρχετο εἰς τόν λαόν του διά τῆς δημοσιεύσεως τοῦ βιβλίου τοῦ Λαπλάς, τόν ἠρώτησε: «Ποῦ εἶναι ὁ Θεός εἰς τό σύστημά σας;», ὁ δέ ἄθεος ἐκεῖνος φιλόσοφος μεγαλαυχῶν ἀπήντησε: «Δέν ἔχω ἀνάγκην αὐτοῦ, Μεγαλειότατε». Ἀλλά βραδύτερον, κατιδών τήν ἀδυναμίαν του ἀπέναντι τῆς ιδέας τοῦ Δημιουργοῦ, ἀπέθανε φρενόπληκτος. Ἡ δε ἀθεϊστική ἔνωσις ἐν Ρωσία θεμελιωθεῖσα καί ἐπί τῶν κηρυγμάτων τοῦ βλασφήμου Λαπλάς συντηρεῖ σήμερον, ὡς μᾶς πληροφορεῖ ὁ Ἀγγλικός τύπος («Morning Post» Ἰουνίου 1931) 80 περίπου ἀθεϊστικᾶς Ἀκαδημίας, ἀριθμούσας πλέον τῶν 5.000.000 μελῶν. Καί ὁ Μουσολίνι, ὅτε κατά το 1912 εἰς τό Συνέδριον τῶν Σοσιαλιστῶν τῆς REGGIO – EMILIA

έκήρυξεν: «Ἡμεῖς καί χωρίς τόν Θεόν θά νικήσωμεν. Θεός δέν ὑπάρχει», εἶχεν ἐμποτισθῆ ὑπό τῆς ἀθεϊστικῆς ιδέας. Ἐν τούτοις καί αὐτός, ὅτε ἐπεχείρησε τό κατά τῆς Ρώμης ἐπιθετικόν του ἐγχείρημα, ἀποβλέψας εἰς τόν λαόν τοῦ ὁποίου τήν ψυχὴν θά ἐσκανδάλιζεν ἡ ἀθεϊστική ιδέα καί ἔχων ἀνάγκην ὅλης τῆς πίστεως αὐτοῦ, προσεκύνησε τὴν θρησκείαν τοῦ Πάπα καὶ τὸν Βασιλέα πρὸς στερέωσιν τῆς Δικτατορίας του. Μετά τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον αἱ καταχθόνιαι αὗται ἀθεϊστικαὶ βλέψεις, αἵτινες ὀλίγον κατ' ὀλίγον παρέσυρον τοὺς ἐν τῇ χριστιανικῇ πίστει ἀσθενεστέρους, ἐγένοντο ἀφορμὴ ριζικῆς κοινωνικῆς ἀνατροπῆς καί ὡς ἐκ τούτου τινές ἀντίχριστοι ἠθέλησαν νά ἐπιβάλλωσιν εἰς τὴν κοινωνίαν νέον ρυθμὸν ζωῆς, ὅστις νά προσαρμόζηται εἰς τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας. Καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου ἐπεδίωξαν εὐρείας μεταρρυθμίσεις καθ' ὅλους τοὺς κλάδους, διοικητικούς, οἰκονομικούς, ἐκπαιδευτικούς, δικαστικούς ὡς καί ἐκκλησιαστικούς. Συμμορφούμενοι δέ πρὸς τὸν νέον τοῦτον ρυθμὸν – μοντερνισμοῦ - οἱ σημερινοὶ νέοι ἐκκλησιαστικοὶ Ἀλκιβιάδαι ἐλαφρᾶ τῇ συνειδήσει καί πρὸς «παγκόσμιον σκάνδαλον καί αὐθαίρετον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καταπάτησιν» (ὄρα Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ὡς ἱστοικοῦ, Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν Ἱερουσαλήμ, σελ. 842) σὺν τοῖς ἄλλοις ἐξοβέλισαν καί τό ἡμερολόγιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰσαγαγόντες τό Παπικόν καί βλασφημοῦντες τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ὡς πεπλανημένην. Τοὺς δέ θεοπνεύστους Πατέρας πλαγίως ἀπεκάλεσαν ὄργανα «τῶν ψαράδων καί τῶν μπακάληδων» (ὄρα ἐπίσημον δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «Ἐκκλησία» ἀριθμ. 28 τοῦ 1924 καί Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον Ἰουλ. 1924 Βουκουρεστίου). Ἐπόμενον λοιπὸν ἦτο νά ἀντιστῶσιν εἰς τὴν ἔκνοον ταύτην ἀσέβειαν οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι, ὄχι μόνον εἰς τὴν προσφιλῆ ἡμῶν Πατρίδα, ἀλλὰ καὶ

άλλαχοῦ, ὡς μᾶς πληροφορεῖ ἡ ἔφημερίς UNIVERSOYL 17 Ἰανουαρίου 1932 ἀνακοινοῦσα ὅτι, ὀλόκληροι αἱ ἐπαρχίαι τῆς Βουκοβίνας, Μολδαυίας καί Βεσσαραβίας, δηλαδή τά ἑκατομμύρια ἐκεῖνα, ἅτινα ἀναφέρει ἐν τῷ πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλλάδος ὑποβληθέντι τῷ 1929 ὑπομνήματι αὐτοῦ ὁ Σ. Μητροπολίτης Κασσανδρείας κ. Εἰρηναῖος, παρ' ὅλας τὰς διώξεις ἐώρτασαν καί ἐφέτος τὸ Νέον ἔτος κατὰ τὸ Ὅρθόδοξον Παλαιὸν Ἡμερολόγιον. Ὅρθῶς δέ εἰς τὸ ἀνωτέρω Ὑπόμνημά του ὁ μνησθεὶς ἐπιφανὴς Μητροπολίτης Κασσανδρείας (σελ. 14 καί 15) ἀποδίδει εἰς τοὺς Μασόνους τὸ ἐπικρατοῦν σήμερον καταστρεπτικὸν φρόνημα παρά τοῖς πλείστοις τῶν διανοουμένων λαϊκῶν καί κληρικῶν, οἵτινες ἐν ὀνόματι τοῦ πολιτισμοῦ δῆθεν καί τῆς ἐπιστήμης διὰ τῶν συγχρονιστικῶν τάχα ἰδεῶν αὐτῶν ἀνυπολογίστως ἔβλαψαν καί παρέλυσαν τὴν Ὅρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἡ σκανδαλώδης ἰδέα

Τὴν σκανδαλώδη ἰδέαν περὶ παραποιήσεως τῆς Πατριαρχικῆς ἐγκυκλίου τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β' τοῦ καταδικάσαντος τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ἔρριψεν ἀορίστως τὸ πρῶτον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὡς Πρόεδρος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς καθησύχασιν τοῦ πατάγου, ὃν ἤγειρε τὸ ἀνωτέρω εἰρημένον πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν Ὑπόμνημα τοῦ Μητροπολίτου Κασσανδρείας, τὸ ἐλέγξαν δριμύτατα τὴν καινοτομίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. Καί καθὼς γνωρίζομεν, ὅπως ὑφαρπασθῶσιν αἱ ὑπογραφαὶ τότε 44 Ἀρχιερέων εἰς τὸ κατὰ τοῦ ὑπομνήματος ἐκείνου συνταχθέν ἀνακοινωθέν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐνήργησεν ἀκριβῶς ὅπως καί διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἡμερολογίου. Τότε

παρεπλανήθη ή Ίεραρχία ὅτι τήν μεταρρύθμισιν θά εἰσαγάγη ή Ἐκκλησία ήμῶν μετά συνεννόησιν ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν, οὐχί δέ μόνον μετά τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (ὄρα «Πραγματικήν Ἀλήθειαν περί τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου» κ. Γρηγορίου Εὐστρατιάδου, σελ. 41). Κατά τό 1929 πρός ἀπόκρουσιν τοῦ ὑπομνήματος τοῦ Μητροπολίτου Κασσανδρείας, τοῦ συγκλονίσαντος τούς Ἐκκλησιαστικούς κύκλους, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶπε πρός τήν Ίεραρχίαν. «Σᾶς βεβαιῶ, ὡς ἱστορικός, ὅτι δέν εἶναι ἀληθῆ τά περί Πατριάρχου Ἱερεμίου λεγόμενα, περί καταδίκης τοῦ νέου Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου». Ἐν τούτοις ὁ ἴδιος ἄλλοτε, ὡς ἱστορικός καί πάλιν, ρητῶς ἐβεβαίωσεν σύν τοῖς ἄλλοις καί τοῦτο: «... Τῷ ἔτει 1584 συγκροτηθείσης ἐν Κων/λει Συνοδικῆς διασκέψεως πρός ἀποκήρυξιν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, διά τοῦ ὁποίου ἐσκόπει ή Λατινική Ἐκκλησία νά παραπλανήσῃ τούς Ὀρθοδόξους ...» καί «τῆς ἀποφάσεως ταύτης συμμετέσχε διά τοῦ Πατριαρχικοῦ αὐτοῦ κύρους καί ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος ὁ Δ΄, ὅστις μεταβάς εἰς Κων/λιν ἀποφαίνεται ὅτι μετά τήν καταδίκτην τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἐπανῆλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα» (Βλέπε «Ἐκκλησιαστικήν Ἱστορίαν Ἱεροσολύμων Χρυσόστομου Παπαδοπούλου», σελ. 842). Εἰς δέ τόν «Ἐκκλησιαστικόν Κήρυκα» 1918 τονίζει πάλιν ὁ ἱστορικός κ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ὅτι «ὑπό τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐχαρακτηρίσθη ή μεταρρύθμισις τοῦ Ἡμερολογίου ὡς νεωτερισμός ἀντιβαίνων εἰς τούς Κανόνας καί Διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας». Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν δέν μᾶς λέγει τίποτε περί τῆς ἀντιφάσεώς του ταύτης μεταξύ ἐκείνων τά ὁποῖα ἔγραψεν ὡς ἱστορικός ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ του Ἱστορία καί ἐκείνων τά ὁποῖα γράφει σήμερον κηρύσσων ἐλαφρᾶ τῇ συνειδήσει, ὅτι οὔτε ἀντικανονική εἶναι ή εἰσαγωγή τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, οὔτε κατεδικάσθη αὕτη ὑπό τῆς Ἐκκλησίας, ἀπλῶς

δηθεν καταδικασάσης τόν τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα νεωτερισμόν ὡς ἀντιβαίνοντα εἰς τήν διάταξιν τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Τό ἐντελῶς ἀστήρικτον κατά βάσιν ἀνακοινωθέν τῶν 44 Ἀρχιερέων, τό βεβαιοῦν ἐντελῶς ἀντίθετα τῶν ὑπό τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὡς ἱστορικοῦ, διδαχθέντων διά τῆς Ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ ἱστορίας, ἀνεσκεύασα τότε ἐγώ, ὡς ἐλάχιστος ἐν Μοναχοῖς Ἀγιορείταις κατά δύναμιν δι' ἐπισήμων ἱστορικῶν μαρτυριῶν, τάς ὁποίας ἐδημοσίευσα ἐν ἰδιαιτέρῳ ἄρθρῳ μου εἰς τήν ἐφημερίδα «ΣΚΡΙΠ» τῆς 11ης Αὐγούστου 1927.

Ἱερά ὑποχρέωσις

Καί αἰσθάνομαι σήμερον ὑποχρέωσιν ἱεράν νά ἀνασκευάσω καί τά ἐν τῇ «Ἐκκλησία» οὐχί μετ' εὐθύτητος καί ἱστορικῆς εἰλικρινείας ἀποτολμηθέντα δημοσιεύματα, καί νά ἀποδείξω, ὅτι καί ταῦτα προς παραπλάνησιν τῶν πιστῶν ἐγράφησαν ἄνευ οὐδενός σοβαροῦ λόγου, μόνον καί μόνον ἵνα κλονίσωσι τήν ἐπί τά κείμενα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί ἐπί τάς διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας πίστιν τῶν χριστιανῶν καί ἵνα παραστήσωσι δηθεν, ὅτι ἡ καινοτομία τοῦ Ἡμερολογίου δεν κατεδικάσθη ὑπό τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὅτι μόνον δηθεν διά τήν ἐορτήν τοῦ Πάσχα ἀπηγγέλθησαν καταδίκαι καί ἀναθέματα. Ὅχι δέ μόνον δι' ἐμαυτόν προσωπικῶς αἰσθάνομαι τήν ὑποχρέωσιν ὡς Ἕλληνα Μοναχός τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τῆς Κιβωτοῦ ταύτης τῶν ἱερῶν παραδόσεων καί τῆς ἀγιωνύμου κορυφῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τοῦ Ἔθνους ἡμῶν, περί τοῦ ὁποίου καί τῶν ἐν αὐτῷ Μοναχῶν μετὰ τόσης ἀνευλαβοῦς εἰρωνείας καί χλεύης ὁμιλεῖ εἰς τά περί ᾧν πρόκειται ἄρθρα του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἀλλά καί διά τούς «Ζηλωτάς

Ἀγιορείτας», κατά τῶν ὁποίων κυρίως βάλλει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἀλλ' οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ σηματοφόροι τοῦ τελευταίου ὑπέρ τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῶν ἱερῶν ἡμῶν παραδόσεων ἀγῶνος καί ὑπό τῶν ὁποίων μετά τόσου σθένους κατηγγέλθη ἡ παράτολμος καί ἀντικανονική τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου καινοτομία, διεσώθη ἡ ἰδέα τῆς Ὁρθοδοξίας καί ἀνεκόπη ἡ ἀνίερος ὀρμή ὀρισμένων Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχηγῶν πρὸς ἀνατροπὴν καί κατάλυσιν παντός ἀκρογωνιαίου λίθου τοῦ θείου οἰκοδομήματος τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καί συνεκρατήθη καί ἠδραιώθη ἡ πρὸς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας πίστις καί εὐλάβεια μυριάδων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν καί συνεπήχθη τὸ Κέντρον τῆς «Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν», τὸ ἀναγνωρισθέν ὑπὸ τῆς Πολιτείας καί ἐκπροσωποῦν τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος Ὁρθοδόξων, τῶν μὴ ἀποδεξαμένων τὴν ἀντικανονικὴν καινοτομίαν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, κατὰ τῶν ὁποίων ἐπίσης καί κατὰ τοῦ δημοσιογραφικοῦ αὐτῶν ὀργάνου ὁ «Κήρυξ», τόσα βέλη ρίπτει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν. Δέν ἦτο δυνατόν νὰ ἀφήσωμεν νὰ χλευάζεται ἀνιέρως ὁ Μοναχισμὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἐκεῖ ὅπου ἀνετράφημεν καί ἐξεπαιδεύθημεν ἱεροπρεπῶς καί ὑπὸ τὴν ἱεράν σκιάν τοῦ ὁποίου γαλουχηθέντες μέ τὰ νάματα τῆς Ὁρθοδοξίας ἐνεπνεύσθημεν τὸ πρῶτον τὴν πρὸς τὴν ἀληθῆ θρησκείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τὴν πρὸς τὰς ἱεράς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἀκλόνητον πίστιν καί ἠσθάνθημεν τὰς πρώτας συγκινήσεις τῆς θείας ἡμῶν λατρείας. Τῶν «Ζηλωτῶν» τούτων τοῦ Ἁγίου Ὄρους τὸν ἀγῶνα καί τὴν σημασίαν αὐτοῦ ζητῶν νὰ μειώσῃ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν τοὺς παρουσιάζει εἰς τὸ ἄρθρον του ὡς «ἐλαχίστους καί ὀλίγους τινὰς Ἀγιορείτας». Ἀλλ' ὁ Σ. Μητροπολίτης Μαρωνείας

κ. Ἄνθιμος ὁ μέ εἰδικήν ἐντολήν μεταβάς εἰς Ἅγιον Ὄρος, ἀσφαλῶς θά ἐπληροφόρησε τόν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν πόσοι καί ποῖοι εἶναι οἱ «Ζηλωταί» Ἀγιορεῖται. Καί ἀσφαλῶς θά ἀνέγνωσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τήν ἐπίσημον Ἐκθεσιν τοῦ Μητροπολίτου Μαρωνείας πρὸς τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον τοῦ 1927 ἐν ἣ προκειμένου περί τῶν «Ζηλωτῶν», διαλαμβάνει καί τάς ἐξῆς: «Ἐάν θά προβῶμεν εἰς τον διωγμόν τῶν Ζηλωτῶν θά προέλθῃ ἡ ἐρήμωσις τοῦ Ἁγίου Ὄρους καί ἡ καταστροφή αὐτοῦ». Διέδωκαν, λέγει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, οἱ «Ζηλωταί» διάφορα πλαστά κείμενα, περιέχοντα ἀναθέματα κατά τῶν παραδεχομένων τό Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον. Πάλιν καλά, ὅτι δέν λέγει «ἐπλαστογράφησαν» σήμερον τά κείμενα ταῦτα, ἀλλ' ὅτι διέδωκαν προϋπάρχοντα δῆθεν πλαστά κείμενα. Ἐάν δέν ὑφιστάμην τούς ἀγρίους διωγμούς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ἄλλοτε μέν καταγγέλλοντός με ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων, ἄλλοτε δε ἀξιοῦντος διοικητικῶς τήν «ραγδαίως καί ἀθορύβως» ἀπέλασίν μου, καί πάντοτε παριστάνοντός με ὡς ἄλλοδαπόν πρὸς δυσφημισμόν μου, ἐάν λέγω δέν ὑφιστάμην τούς διωγμούς αὐτοῦ, θά ἠδυνάμην κατά πλάτος νά ἀπαντήσω εἰς τά τελευταῖα αὐτοῦ ἄρθρα περί τῶν δῆθεν «πλαστῶν» κειμένων καί νά δημοσιεύσω φωτογραφίας διαφόρων κειμένων δημοσιευθέντων εἰς διαφόρους γλώσσας σχετικῶς μέ τήν Συνοδικήν ἀπόφασιν τῆς καταδίκης τοῦ Ἡμερολογίου. Τοῦτο θέλω πράξει ἐν καιρῶ, περιοριζόμενος σήμερον, ὡς ἐν ἀρχῇ εἶπον εἰς σύντομον ἀντέλεγχον τῆς πραγματείας αὐτοῦ ἐξ ὅσων πηγῶν εἶχον προχείρους. Ἐν ἀρχῇ τῆς ἀρθρογραφικῆς πραγματείας αὐτοῦ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν συκοφαντῶν τούς Ζηλωτάς ἁγίους Πατέρας ὅτι δι' ἀνυπάρκτων δῆθεν ἀναθεματισμῶν κατά τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἐτρομοκράτησαν τούς ἀπλοϊκοὺς εὐσεβεῖς, λέγει σοφιστικώτατα ὅτι: «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὡς καί αἱ λοιπαί

Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι (δηλαδή ὁ Μύρων καί ὁ Μεταξάκης) δέν παρεδέχθη τό Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον, ἀλλ' ἐπέφερε μόνον διόρθωσιν πανθομολογουμένου σφάλματος τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου». Ἐν τούτοις ἀντιφάσκων εὐθύς κατωτέρω εἰς τὰς αὐτάς γραμμάς, ὁμιλεῖ περί συγχύσεως δῆθεν ἥτις θά ἐπήρχετο ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τό Κράτος τοῦ νέου πολιτικοῦ ἡμερολογίου, διότι «δεν ἦτο δυνατόν νά ὑπάρχωσι δύο ἡμερολόγια». Ὁμολογεῖ ἄρα ὅτι περί δύο ἡμερολογίων πρόκειται καί ὅτι καί ἡ Ἐκκλησία ἀπεδέχθη τό νέον Πολιτικόν ἡμερολόγιον. Θέλων δέ νά κολάσῃ τοῦτο προσθέτει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἠρκέσθη εἰς τήν διόρθωσιν «πανθομολογουμένου» δῆθεν σφάλματος τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου. Ἀλλά τί εἶναι τοῦτο; Δέν εἶναι ἀποδοχή τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου; Ἄν δέ δέν ἐτολμήθη ἀκόμη ἡ ἀλλαγὴ καί τοῦ Πασχαλίου ἐκ φόβου πρός τὰς ρητάς ἀπαγορεύσεις τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἔπεται ἄρα γε ἐκ τούτου καί μόνον ὅτι δεν ἐγένετο ἀποδοχή τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου καί δέν ἀνετράπη ὅλη ἡ ἡμερολογιακὴ τάξις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἡ προσπάθεια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν εἶναι νά πείσῃ τους ἀπλοϊκοτέρους καί τούς μή γνωρίζοντας τήν Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐάν ἀπέκρουσε πάντοτε τήν Γρηγοριανὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ἡμερολογίου, ἔπραξε τοῦτο διότι ἐζητεῖτο ἡ ἐπιβολὴ αὐτῆς πρός προσηλυτιστικούς σκοπούς καί τήν δι' αὐτῆς ἀνατροπὴν τῆς περὶ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ἀποφάσεως τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἀποφεύγει νά εἴπῃ καί ζητεῖ νά ἀποκρύψῃ ὅτι ἀπὸ τόν 16ον αἰῶνα, ὅτε εἰσήχθη τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία κατεδίκασε τοῦτο διὰ πολλῶν Συνοδικῶν ἀποφάσεων. Τονίζει μόνον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὅτι οὐδεμία Σύνοδος καί οὐδεὶς Πατριάρχης ἐξέδωκεν ἀνάθεμα σχετικῶς πρός τό Ἡμερολόγιον!

Ἄν ὅμως ἀποδειχθῆ διὰ κειμένων ἀύθεντικῶν ὅτι τό Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον ἐν τῷ συνόλω του κατεδικάσθη ὑπό τῆς Ἐκκλησίας, τι ἄρα γε εἶναι ἡ Ἐκκλησιαστική αὐτή καταδίκη; Δέν εἶναι ἀπαγόρευσις τῆς παραδοχῆς αὐτοῦ; Ἐάν δέ ἀπηγορεύθη καί κατεδικάσθη ρητῶς ὑπό τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τό Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον, νομίζει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὅτι ἡ καταδίκη αὕτη δέν ἔχει σημασίαν καί δύναται νά παροραθῆ, ἐφ' ὅσον δέν ἐξεδόθη τυχόν ἀνάθεμα σχετικῶς πρὸς αὐτό; Ἡ καταδίκη καί ἀπαγόρευσις τοῦ φόνου, τῆς κλοπῆς, τῆς μοιχείας, τῆς ψευδομαρτυρίας ὑπό τῆς Ἐκκλησίας διὰ τήν μή ἔκδοσιν ἀναθέματος ὡς πρὸς ταῦτα, δύναται ἄρα γε νά ὑπερπηδηθῆ καί νά συγχωρηθῆ ὑπό τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ παραβίασις τῶν θείων τούτων ἐντολῶν; Ἄλλ' ἡ καταδίκη ὑπό τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἐν γένει, αὐτή ἡμπόδιζεν ἐπὶ τόσους αἰῶνας τήν ἀποδοχὴν αὐτοῦ, διότι ἐσεβάσθη ἡ Ἐκκλησία τῶν νεωτέρων χρόνων, τὰς καταδικαστικὰς διατάξεις τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ὅχι δέ ἀπλῶς ἡ περί τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα ἀπόφασις τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀπετέλει πρόσκομμα εἰς τήν ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου. Ἀπετέλει πρόσκομμα ἡ καταδίκη καθόλου τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου. Δέν ἀπέκρουσε λοιπόν ἀπλῶς ὡς θέλει νά πιστεῦῃ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τήν Γρηγοριανὴν μεταρρύθμισιν, ἀλλὰ τήν κατεδίκασεν. Αὐτός δέ οὔτος ὁ ζητῶν σήμερον νά ἀποκρύψῃ τὴν καταδίκην ταύτην Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, τὴν διεκήρυξε ἄλλοτε, ὡς θα ἴδωμεν κατωτέρω, ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ του Ἱστορίᾳ.

Αί αποδείξεις

Ἐποδείξεις καί κείμενα περί τῆς ὑπό τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καταδίκης τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἔχομεν πολλά: Καί πρῶτον, αὐτό τοῦτο τό κείμενον τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β, πρὸς τοὺς Ἀρμενίους, ἦν συνυπέγραψε καί ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος, βοᾷ περί τῆς καταδίκης τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου καί ἀποδεικνύει ὅτι κατὰ τόν 16ον αἰῶνα, ὅτε ἐγένετο ἡ Γρηγοριανή τοῦ ἡμερολογίου μεταρρύθμισις, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δεν ἀπέκρουσεν αὐτήν, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, μόνον καί κυρίως διά τήν τολμηθεῖσαν ἀνατροπήν τῆς περί τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα ἀποφάσεως τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀλλά διότι, ὡς λέγει ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας, «κακῶς καί παρά τινων ἀστρονόμων τῆς Παλαιᾶς Ρώμης ἀφηρέθησαν αἱ δέκα ἡμέραι παρά τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός». «Πρὸς τοῖς ἄλλοις γε καί σύγχυσις ἐν ἑαυτῷ περιέχει τό νέον αὐτῶν ἡμερολόγιον καί ἀνατροπήν ἀναθεωρούμενον». Δέν ἀπεκρούσθη λοιπόν ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου μόνον διά τήν μετατροπήν τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, ἀλλά ἀπεκρούσθη τό ὅλον ἡμερολόγιον (καλενδάριον ἢ ὠρολόγιον) διότι «ἔξω παντός λόγου τάς δέκα ἡμέρας τοῦ Ὀκτωβρίου οἱ ἀστρονόμοι τῆς Ρώμης ἐξέβαλον ἵνα φανῶσι μόνοι ὡς δοκεῖ τοῖς ἀνθρώποις ποιεῖν τι δόξης κενῆς ἔνεκα». Ἐνῶ δέ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἰσχυρίζεται ὅτι τό Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον μετερρυθμίσθη «διά το πανθομολογούμενον αὐτοῦ σφάλμα» ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας εἰς τήν περί ἧς πρόκειται ἀπάντησίν του πρὸς τοὺς Ἀρμενίους κραυγάζει: «Ὅθεν οὐδεὶς ὅλως νομισάτω ὅτι τους παναρίστους ἐκείνους θείου Πατέρας διέλαθε τό δοκοῦν τοῦτο λάθος ἵνα παρά τῶν ἀστρονόμων τύχη βελτίονος διορθώσεως». Ἀλλά πάντα ταῦτα παρέτρεξεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν βιαζόμενος νά

ἀνακαλύψη δῆθεν πλαστότητα εἰς τό κείμενον τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου. Καί ἐνῶ διά νά ἀποδείξη τήν δῆθεν πλαστότητα αὐτῆς παραθέτει ἐκ τοῦ «Τόμου Ἀγάπης» τοῦ Δοσιθέου Ἱεροσολύμων τό γνήσιον, ὡς λέγει κείμενον τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Ἱερεμίου πρὸς τοὺς Ἀρμενίους, διαπράττει ὁ ἴδιος παράλειψιν καί παραποίησιν εἰς τό γνήσιον τοῦτο κείμενον παραλείπων ἐξ' αὐτοῦ ὅσα ἀντιτίθενται πρὸς τοὺς μη ἀληθεῖς ἰσχυρισμούς του. Οὕτω παραλείπει ὀλόκληρον τὸν τίτλον τοῦ κεφαλαίου καί τήν ἐπιγραφὴν ἣν περιέχει ὁ «Τόμος Ἀγάπης» τοῦ Δοσιθέου, εἰ ὃ μέρος ὑπάρχει τό κείμενον τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Ἱερεμίου. Εκτός δέ τούτου παραλείπει τό μεγαλύτερον μέρος τοῦ κειμένου τούτου τό ἀναφερόμενον εἰς τήν κατάκρισιν τοῦ νέου Ἡμερολογίου. Τοῦτο ἀποτελεῖ παραποίησιν τῆς ἀληθείας, τήν ὁποίαν ἀφήνομεν νά σχολιάσουν οἱ ἀναγνῶσται. Παραθέτομεν δέ ἐνταῦθα ἡμεῖς ἐκ τοῦ «Τόμου Ἀγάπης» τοῦ Δοσιθέου, (σελ. 538) τό πλεῖστον μέρος τοῦ κειμένου τούτου, ἵνα καταδειχθῶσιν αἱ παραλειφθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν περικοπαί. Ὁ τίτλος τοῦ ὅλου κεφαλαίου τοῦ Δοσιθέου, ὁ ἐπαναλαμβανόμενος εἰς ὅλας τὰς σχετικὰς σελίδας εἶναι «Κατὰ τοῦ Λατινικοῦ Καλενδαρίου». Αὐτό μόνον ἀρκεῖ νά ἀποδείξη ὀρθήν τήν ἀντίληψιν, ὅτι τό ὅλον Καλενδάριον τῶν Λατίνων κατεκρίθη οὐχί δέ μόνον ἡ περί τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα ἀνατροπή. Ἐπειτα δέ τό κείμενον τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Ἱερεμίου τό καταχωριζόμενον εἰς τὸν Δοσίθεον φέρει ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ τήν ἐπιγραφὴν: «Περὶ τοῦ καινοτομηθέντος Καλενδαρίου παρά τῶν Λατίνων ἐπιστολαί τινές» προφανῶς δηλοῦν ὅτι περί τοῦ καινοτομηθέντος Καλενδαρίου ὑπάρχουσι καί ἄλλα κείμενα. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καταχωρίζων πρὸς ἀντιπαραβολήν τὰ δύο κείμενα, τό γνήσιον, ὡς λέγει, καί το πλαστόν, εἰς μέν τό γνήσιον οὐδεμίαν σημειώνει Ἐπιγραφὴν, εἰς δέ τό ὑπ' αὐτοῦ ὀνομαζόμενον

πλαστόν σημειώνει: «Σιγγίλιον Πατριαρχικόν και Συνοδικόν. Περί τοῦ καινοτομηθέντος Καλενδαρίου πρό 12 ἡμέρας ἀρχίζειν τούς μῆνας». Καί οὕτω ἐνῶ ὁ Δοσίθεος σημειώνει ρητῶς ὡς ἐπιγραφὴν «Περί τοῦ καινοτομηθέντος Καλενδαρίου», ταύτην ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καταχωρίζει εἰς τό δῆθεν πλαστόν κείμενον διά νά παραπλανήσῃ τους ἀναγινώσκοντας ὅτι τό «Περί τοῦ καινοτομηθέντος Καλενδαρίου» εἶναι πλαστή προσθήκη μή περιεχομένη εἰς τό γνήσιον κείμενον. Ἄφοῦ δε καταχωρίζει ὡς ἔχει, τόν πρόλογον τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Ἱερεμίου, ἔπειτα θέτων ὀλίγα ἀποσιωπητικά τελειώνει τήν ὅλην ἐπιστολήν μέ τόν ἐπίλογον «Καί ταῦτα μέν ἡμεῖς πρός ἀμφοτέρα λέγομεν κλπ».

Τό κείμενον τοῦ Ἱερεμίου

Ἀλλά τό κείμενον τοῦ Ἱερεμίου εἶναι μακρότατον, ὀλόκληρον δέ το ὑπό τοῦ Ἀρχιεπισκόπου σκοπίμως παραλειφθέν μέρος, ὅπερ εἶναι σημαντικώτατον ἔχει ὡς ἐξῆς: «... Δεύτερον καί ὑφηγούμεθα παντί χριστιανῶ Ὁρθοδόξῳ βουλομένῳ, ὡς οὐκ ἔστιν ἀσύστατον τό παρ' ὑμῖν Πασχάλιον, ἀλλ' ὡς ἀκόλουθον τοῖς ὀρισθεῖσι τῶν Ἁγίων Πατέρων, μένει ὀρθόν καί εἰς αἰῶνας σταθερόν διαμενεῖ, ἕως οὔ φυλάττει τήν τάξιν ἣν ἔλαχεν ἀπαρασάλευτον, ἀρίστως ἐσκεμμένην τοῖς θείοις Πατέραςιν, ὧν οὐδεὶς τῶν νῦν οὔτε τήν ἐπιστήμην οἶδε τῆς ἀστρονομίας κατ' ἐκείνους τούς ἀρίστους, οὔτε τόν ἀγιασμόν ἔχει, πλήν εἰ μή που δοκήσει, τά δ' ἄλλα ἐστίν ἀληθείας μακράν. Τεσσάρων γε ὄντων τῶν τοῦ Πάσχα διορισμῶν, ὁ πρῶτος ἐντέλλεται, ὅτι δεῖ μετά τήν ἰσημερίαν τήν Ἑαρινήν τό Πάσχα τελεῖν. Ὁ δεύτερος ὅτι μή τήν αὐτήν ἡμέραν τῆς Ἰουδαϊκῆς τελετῆς. Ὁ τρίτος ὅτι οὐχ ἀπλῶς μετά τήν ἰσημερίαν ἀλλά τήν πρώτην μετ' ἰσημερίαν

Πανσέληνον. Ὁ τέταρτος, ὅτι καί μετὰ τὴν Πανσέληνον εὐθύς, τῆς ἐβδομάδος τῆ πρώτῃ. Ὅθεν οὐδεὶς ὄλως νομισάτω ὅτι τοὺς παναρίστους ἐκείνους Πατέρας διέλαθε τό δοκοῦν τοῦτο λάθος, ἵνα παρά τῶν ἀστρονόμων τύχη βελτίονος διορθώσεως. Χάριτι τοῦ Χριστοῦ ἀπό τῆς Α΄ Συνόδου καί ἕως τοῦ νῦν αἰεὶ τό Πάσχα το ἱερόν μετὰ τό νομικόν γίνεται καί ἐν Κυριακῇ, καί σύγχυσιν οὐκ ἔγνωμεν ἵνα εἰς διόρθωσιν ἀναστῶμεν. Καλῶς γάρ διετυπώθη τοῖς ἀγίοις Πατράσι καί αἰωνίως διαμένει ἀπταιστον, κακῶς καί παρά τινων ἀστρονόμων τῆς Παλαιᾶς Ρώμης ἀφηρέθησαν αἱ δέκα ἡμέραι παρά τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός. Πρὸς τοῖς ἄλλοις γε καί σύγχυσιν ἐν ἑαυτῷ περιέχει τό νέον αὐτῶν ὠρολόγιον, καί ἀνατροπὴν ἀναθεωρούμενον. Εἴ γε δι΄ ὄλων ρλδ ἐνιαυτῶν νυχθήμερον ἐν συνάγουσιν, εὐδῆλον ὅτι ἀπό τῆς Α΄ Συνόδου, ἡμέραι μόνον ἐννέα καί ὥραι παρά μισήν στιγμὴν συνάγονται καί λείπεται. Εἰ καί δι΄ ἑκατόν εἴκοσι χρόνων νυχθήμερον ἐν γενήσεται, ἔσονται ἡμέραι δέκα καί ὥραι δέκα, καί πλεονάζει. Τά τοιαῦτα καί ἐπισφαλῆ φαίνονται, ἀλλὰ καί κατὰ τοὺς τὴν Ἐπιστήμην τά ἀστροθεάμονα δεινούς, τόν μέγαν Πτολεμαῖον καί ἄλλους, ἐσφαλμένα ταῦτα εὐρίσκονται. Ἐν τριακοσίοις γὰρ ἔτεσιν ἐκεῖνοι καί μικρόν τι πρὸς, νυχθήμερον ἐν συνάγεσθαι ἀποφαίνονται, καί τοῦτο οὐκ ἀπὸ τῆς τοῦ ἡλίου κινήσεως, ὁμαλὴν γὰρ ποιεῖται τὴν κίνησιν καί ἀπαράκλιτον. Ἀλλὰ παρά τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ καί κατὰ τούτους ἡμέραι τέσσαρες καί ὥραι πέντε καί στιγμαί ιβ ἀπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ καί δεῦρο γίνονται. Καί τούτων οὕτως ἀναμετρούμενων καί τῆ Ἑλλήνων σοφία ἔτι ἀναδείκνυται, ὅτι ἕξω παντὸς λόγου τὰς δέκα ἡμέρας τοῦ Ὀκτωβρίου, οἱ ἀστρονόμοι τῆς Ρώμης ἐξέβαλον, ἵνα φανῶσι μόνον ὡς δοκεῖ τοῖς ἀνθρώποις ποιεῖν τι δόξης κενῆς ἕνεκα, βέλτιον οὖν ἦν αὐτοῖς μὴ καινοτομεῖν καί ταῦτα μεταποιεῖν καί ταῖς Ἐκκλησίαις Χριστοῦ στάσεως οὐ μετρίας γίνεσθαι

πρόξενοι, ἢ κἄν βίαν μὴ ἐπάγειν ἔνεκα τούτων, ὅπερ τολμῶσιν, οὐκ εὖλογον λογίζεται ὡς τοῖς ἀντεχομένοις τὰ καλῶς ὀρισθέντα τοῖς Ἱεροαγίοις πατράσιν, οὐ μόνον λελογισμένον ἀλλὰ καὶ θεῖον. Καὶ ταῦτα μὲν ἡμεῖς πρὸς ἀμφοτέρα λέγομεν σημειωσάμενοι καὶ τὸ ἀληθές". (αφπγ' ἔτος τὸ ἀπὸ Θεανθρώπου. Νοεμβρίου κ. Ἰνδικτιῶνος ιβ). Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας Ὁ Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος. Ἐκτὸς ὅμως τοῦ κειμένου τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου, ἐπικαλεῖται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος αὐτὴν τὴν Συνοδικὴν πράξιν τῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Ἱερεμίου τοῦ Β', κατὰ τὸ ἔτος 1593 συνελθούσης Μεγάλης Συνόδου, ἣτις συνεκλήθη ὄχι μόνον πρὸς κύρωσιν τοῦ ἰδρυθέντος Ῥωσικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀποβολὴν τοῦ νέου Καλενδαρίου. Καὶ εἰς τὴν καταχώρησιν τοῦ κειμένου τῆς πράξεως ταύτης, ἦν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν εἰς τὰ ἄρθρα του λέγει ὅτι ἀντέγραψεν ἀπὸ τὸν "Τόμον Ἀγάπης" τοῦ Δοσιθέου, ἐτήρησε τὴν αὐτὴν τακτικὴν τῶν ... ἀποσιωπητικῶν, παραλιπῶν ὅσα μέρη τῶ ἦσαν ἀσύμφορα, ἐνῶ παραθέτει ὡς πλαστὸν δῆθεν κείμενον τῆς αὐτῆς πράξεως, τὴν συλλογὴν διαφόρων περικοπῶν αὐτῆς ὑπάρχουσας εἰς κώδικας διαφόρων Μονῶν. Ἡ πράξις τῆς ἐπὶ Ἱερεμίου Μεγάλης ταύτης Συνόδου ἧς μετέσχον ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Πηγᾶς, ἀντιπροσωπεύσας τὸν Ἀντιοχείας Ἰωακείμ καὶ τὸν Σωφρόνιον Ἱεροσολύμων, ἀφ' ἑτέρου δὲ 41 Ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἶναι δημοσιευμένη εἰς τὸν "Τόμον Ἀγάπης" τοῦ Δοσιθέου ἐν σελ. 541. Ἔχει δὲ καὶ αὕτη ἐν τῷ Τόμῳ ἐπικεφαλίδα τὴν ἐξῆς: "Πράξις Συνοδικὴ ἐν ἧ καὶ ἀποβολὴ τοῦ νέου Καλενδαρίου, ἦτοι τῆς περὶ τὸ Πάσχα Λατίνων καινοτομίας". Ἀκολουθεῖ εἶτα ὁ Πρόλογος, ὃν καταχωρίζει καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς χωριστὴν στήλην ὀνομάζων αὐτὴν "γνήσιον κείμενον". Ἀλλὰ λησμονῶν ὅτι ὀμιλεῖ περὶ γνησιότητος παραλείπει εὐθύς ἀμέσως ἐξ'

αὐτῆς ὀλόκληρον τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν ἵνα ἀποφύγη τὴν λέξιν "ἀποβολὴ τοῦ νέου Καλενδαρίου". Μετὰ δὲ τὸν Πρόλογον ὑπάρχει τὸ ἐξῆς ἐκτενὲς κείμενον, τὸ ὁποῖον πάλιν ὀλόκληρον παραλείπει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν. "... Μελέτιος ὁ Μακαριώτατος Ἀλεξανδρείας εἶπεν. Οἶδατε ἀδελφοί, ὅτι χαρακτηριστικὸν τῆς πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἡμῶν ἀγάπης ἢ ποιμαντικῆ ἐστὶν ἐπιμέλεια. Πέτρε γὰρ φησὶ, φιλεῖς με, ποίμαινε τὰ πρόβατά μου, δι' ἣν αἰτίαν καὶ ἡμεῖς πολλοὺς πολλάκις ἀγῶνάς τε καὶ κόπους καὶ κινδύνους ὑπεμείναμέν τε καὶ ὑπομένομεν, ὡς οἶδατε, καὶ νῦν γε ἐπειδὴ πρὸς ἡμᾶς γράμματα ἀπεστάλη, παρὰ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ, τοῦ ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ ἡμῶν καὶ τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων ἀξιοῦντα παραγενέσθαι ἡμᾶς εἰς Κωνσταντινούπολιν, τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἀναγκῶν χάριν. Ἐγὼ γε καὶ τοῖς γράμμασι τοῖς ἀπὸ Μοσκοβίας τῆς ὀρθοδοξοτάτης παρὰ τοῦ εὐσεβεστάτου Θεοδώρου ἐντυχῶν, καὶ ἑκατέρου τῶν πραγμάτων ὑπερφροντίζων τῆς τε ἀνάγκης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς βασιλικῆς ἀξιώσεως, παρακαλῶ τὴν ὑμετέραν εὐλάβειαν ἀκριβῶς τὰ λεγόμενα παρ' ἡμῶν σκεψαμένη συμψηφίσασθαι ἡμῖν περὶ τῶν λεχθησομένων, ὅπερ ἂν δίκαιον εἶναι φανῆ. Πρῶτον τοιγαροῦν, ἐπειδὴ Θεοῦ χάριτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κατηρτισμένη ὑπάρχουσα, καὶ κατὰ τὰ τῆς εὐσεβείας δόγματα τελείαν εἴληφε κατάστασιν ἐν τοῖς ὀρισθεῖσιν καὶ τρανωθεῖσιν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος διὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ Πατέρων Ἁγίων, διαπρεψάντων ἐνταῦθα, ἐν τε τῇ Ἁγίᾳ Συνόδῳ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ Θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ καὶ ταῖς καθ' ἑξῆς οἰκουμενικαῖς ἕξ Συνόδοις, μέχρι τῆς Ζ' τῆς τὸ δεύτερον ἐν Νικαίᾳ συναθροισθείσης ὡσαύτως καὶ ταῖς μεταξὺ τῶν ἑπτὰ οἰκουμενικῶν κατὰ διαφόρους καιροὺς συναχθεῖσαι τοπικαῖς τῶν Ὀρθοδόξων Συνόδοις. Ἐπειδὴ τοίνυν τὸ τέλειον εἴληφεν ἡ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησία, οὐ μόνον κατὰ τὰ τῆς

θεογνωσίας και εύσεβείας δόγματα, αλλά και κατά την ιεράν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων κατάστασιν, δίκαιόν ἐστίν και ἡμᾶς, πάντα νεωτερισμὸν τῶν τῆς Ἐκκλησίας περιβόλων περιορίζειν, εἰδότες ὑπαιτίους γεγονέναι ἀεὶ τοὺς νεωτερισμοὺς τῆς τῶν Ἐκκλησιῶν συγχύσεως τε και διαστάσεως, ἀλλὰ τοῖς ὄροις ἔπεσθαι τῶν Ἁγίων Πατέρων, τὰ παρ' αὐτῶν δογματισθέντα ἀπαράτρωτα, δίχα προσθήκης ἡστινοσοῦν, και χωρὶς ἀφαιρέσεως ἐνστερνιζομένους κατὰ τὸν πρῶτον τῆς Οἰκουμενικῆς ἐβδόμης Συνόδου κανόνα οὕτως ἔχοντα: "Τοῖς τὴν ἱερατικὴν ἀξίαν κ.λπ. κ.λπ.». Ὁμιλεῖ λοιπὸν και ἡ Συνοδικὴ αὕτη πρᾶξις ὄχι μόνον περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, ἀλλὰ ἐν γένει περὶ ἀποβολῆς παντὸς νεωτερισμοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣτις πλέον, ὡς λέγει, ὑπάρχει κατηρτισμένη και ἣτις "τὸ τέλειον εἴληφεν", δηλαδὴ ἔχει εἰς τὴν τελειότητα και τὰ δόγματά της και τὸ ὅλον αὐτῆς καθεστῶς ὡς πρὸς τὴν τάξιν αὐτῆς, δηλαδὴ ὡς πρὸς τὰς ἐορτάς της, τὰ τῆς νηστείας και ἐν γένει τὰ τῆς θείας λατρείας. Νεωτερισμὸν δὲ ἀπόβλητον ἐννοεῖ προφανῶς τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν, ἐξ' αἰτίας τῆς ὁποίας προεκλήθη ἡ Συνοδικὴ αὕτη πρᾶξις.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία

Ἔστι κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὄχι μόνον ἡ ἀνατροπὴ τοῦ Πασχαλίου, ἀλλ' ἐν γένει ἡ εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν και ἀπεκρούσθη οἰαδήποτε διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου βεβαιοῖ κατηγορηματικῶς ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία διερμηνεύουσα τὸ πνεῦμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας και τὴν κοινὴν συνείδησιν αὐτῆς. Ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ Μελετίου ἀρχαίου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν ἐν Τόμῳ 3ῳ και ἐν σελίδι 402, 7, 9,

σημειοῦνται τὰ ἐξῆς: "Πατριαρχεύοντος τούτου τοῦ Ἱερεμίου σύνοδος Μητροπολιτῶν συνήχθη ἐν Κων/λει τῷ ἀφγ' (1583) ἐπιδημεύσαντος καὶ Σιλβέστρου τοῦ Ἀλεξανδρείας, ἥτις κατακρίνασα τὸ καινοτομηθὲν ὑπὸ Γρηγορίου τῆς Ῥώμης Καλενδάριον, δὲν τὸ ἐδέχθη κατὰ τὴν αἴτησιν τῶν Λατίνων". Τὴν αὐτὴν πληροφορίαν περὶ καταδίκης τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου μάς δίδει ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία τοῦ Φιλαρέτου Βαφείδου, Μητροπολίτου Διδυμοτείχου, ἐν Τόμῳ 3ῳ, (1453 – 1908) ἐν σελ. 124 - 125 γράφουσα περὶ τῆς ἐκδοθείσης τῷ 1583 ἐπιστολῆς τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β' ἥτις, ὡς λέγει ὁ Βαφείδης, ἐγράφη συνεπεία τῆς κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο συγκροτηθείσης ἐν Κων/λει Συνόδου καὶ ἥτις κυρίως, λέγει ὁ Βαφείδης, καταδικάζει τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον. Παρακατιῶν δὲ ὁ αὐτὸς ἱστορικὸς λέγει: "Ὁμοίως κατὰ τὸ 1587 συνεκροτήθη Σύνοδος ἐν Κων/λει, ἐν ἧ παρόντων Ἱερεμίου τοῦ Β', Μελετίου τοῦ Πηγᾶ καὶ τοῦ Ἱεροσολύμων Σωφρονίου κατεκρίθη τοῦ Ἡμερολογίου ἡ διόρθωσις ὡς ἐπισφαλῆς καὶ οὐκ ἀναγκαία, πρόξενος δὲ μᾶλλον πολλῶν κινδύνων. Αὐτὸς οὗτος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὡς Καθηγητῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῇ "περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων" συγγραφῆ του (σελ. 482) ἀναφέρει περὶ τῆς καταδίκης τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπὶ Σωφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων γράφων ἐπὶ λέξει: "Ἐνεκα τῆς πάλης αὐτῆς ἐξῆλθεν ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος ὁ Δ' εἰς περιοδείαν τῷ 1584 πρὸς συλλογὴν ἐράνων, μεταβάς δὲ εἰς Κων/λιν τῷ ἔτει ἐκείνῳ συμμετέσχε τῆς ἐκεῖ συγκροτηθείσης συνοδικῆς διασκέψεως πρὸς ἀποκήρυξιν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου... Τῆς ἀποφάσεως ταύτης συμμετέσχε διὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ αὐτοῦ κύρους καὶ ὁ Πατριάρχης Σωφρόνιος, ὅστις ἀποφαίνεται ὅτι μετὰ τὴν καταδίκην τοῦ Γρηγοριανοῦ

Ἡμερολογίου μετέβη εἰς Ἱεροσόλυμα". Ὁ αὐτὸς δὲ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐν ἔτει 1918 δημοσιεύσας ἐν τῷ "Ἐκκλησιαστικῷ Κήρυκι" Ἀθηνῶν πραγματείαν του περὶ τοῦ Ἡμερολογίου καὶ σχολιάζων τὴν γνωστὴν πρὸς τὸν Δαπόντε Δόγην τῆς Ἐνετίας ἐπιστολὴν τοῦ Πατριάρχου (Ἱερεμίου τοῦ Β΄) χαρακτηρίζει ὡς ἄριστα τὴν θέσιν ἣν εὐθύς κατέλαβεν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπέναντι τῆς Γρηγοριανῆς τροποποιήσεως τοῦ Ἡμερολογίου. Θεωρεῖται αὕτη ὑπ' αὐτῆς ὡς μία τῶν "πολλῶν καινοτομιῶν τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, παγκόσμιον σκάνδαλον καὶ αὐθαίρετος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καταπάτησις". Ὁ νεώτερος Ἱστορικὸς καὶ δεινὸς Κανονιολόγος Σεβ. Μητροπολίτης Κασσανδρείας διὰ προτάσεώς του, ἣν ὑπέβαλεν εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος τῷ 1929, ὑπογεγραμμένης καὶ ὑπὸ τῶν Δρυινοπόλεως καὶ Δημητριάδος, ὡς καὶ διὰ τοῦ ὑποβληθέντος εἰς αὐτὴν μακροῦ ὑπομνήματός του, κατήγγειλε τὸ Νέον Ἡμερολόγιον ὡς ἔργον ἀσεβείας ἔναντι τῶν ἑπτὰ Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ὡς ὑποσκάπτον τὰ θεμέλια τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἐβεβαίουν δὲ οἱ ἀνωτέρω τρεῖς Ἱεράρχαι εἰς τὴν ὑποβληθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν πρότασιν, ὅτι πάντες οἱ Πατριάρχαι τῆς κατὰ Ἀνατολὰς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν κοινῇ Συνόδῳ ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Τρανοῦ καὶ λοιπῶν ἀπέκλεισαν δι' ἀναθέματος τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου. Ὁ δὲ Σεβ. Μητροπολίτης Κασσανδρείας χαρακτηρίζει ἐν τῷ ὑπομνήματι του ἐκείνῳ τὴν γενομένην ἡμερολογιακὴν διόρθωσιν ὡς "παράτολμον καὶ ἀντικανονικὴν πράξιν". Ὁ Ῥώσος Ἀρχιμανδρίτης Πορφύριος Οὐσπένσκι, κατὰ τὸ ἔτος 1880 ἐδημοσίευσεν εἰς τὰ Ῥωσικὰ περιοδικὰ καὶ τὰ Πρακτικὰ τῆς Μεγάλης Συνόδου 1583-1593 καὶ τὴν ἀπόφασιν ἣ Σιγγίλιον ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β΄. Ἀντέγραψε δὲ ταῦτα οὐχὶ ἐκ τῶν κωδίκων τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀλλ' ἐκ τῆς Μεγάλης Βιβλιοθήκης τοῦ Ὄρους

Σινᾶ, ἔνθα ὑπάρχουν ἐν χειρογράφῳ κώδικι τὰ ἄνω στοιχεῖα περὶ τῆς καταδίκης τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. Καὶ πάντα ταῦτα ἐδημοσίευσεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ρουμανίας εἰς τὰ ἐπίσημα περιοδικὰ αὐτῆς "ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ" ἀριθμ. 11/1880 καὶ "ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ" ἀριθμ. 12/1881 ὑπὸ τὸν τίτλον: "ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΔΙΚΗΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΛΕΝΔΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΠΑ". Καὶ ταῦτα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν Ῥουμανίαν ἀκριβῶς καθ' ἣν ἐποχὴν στενοκέφαλοι τινὲς νεωτερισταὶ ἠθέλησαν νὰ κάμουν λόγον περὶ ἀλλαγῆς τοῦ Ὁρθοδόξου Ἡμερολογίου. Ἄλλ' ἡ παρουσία τῶν ἄνω ἐπισήμων ἐγγράφων περὶ καταδίκης τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἐχαλιναγώγησε τὰς καινοτομικὰς ὁρμὰς των. Ἐπὶ πλέον δὲ ἡ Σύνοδος ἐπὶ τῇ βάσει τούτων καθαρὰ ἐδήλωσεν ὅτι "Οὐδεμία Ἐκκλησία δύναται νὰ μεταβάλῃ τὸ Ὁρθόδοξον Ἡμερολόγιον ἄνευ κινδύνου νὰ γίνῃ σχισματικὴ ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἄλλας Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας".

Παράτολμος ἀύθαιρεσία

Ὅταν τοιαύτας ἀναμφισβητήτους ἱστορικὰς μαρτυρίας καὶ ὁμολογίας καὶ ἀποφάνσεις ἔχομεν περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καταδίκης τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς καινοτομίας ἀντιβαινούσης εἰς τὸ πνεῦμα τῶν διατάξεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, δὲν εἶναι ἀύθαιρεσία παράτολμος καὶ ἀντίθετος πρὸς τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, ψευδῆς δὲ διακήρυξις, τὸ γραφόμενον καὶ ἐπαναλαμβανόμενον στομφωδῶς ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ὅτι "οὐδέποτε κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ νέον ἡμερολόγιον" καὶ ὅτι δὲν ἀπεκλείσθη ὑπ' αὐτῆς πᾶσα διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ; Εἶναι βέβαιον καὶ ἀναμφισβήτητον ὅτι μεταβολὴ τοῦ

Πασχαλίου ἐξυπονοεῖ μεταβολὴν τοῦ Ἡμερολογίου, ἥτοι παντὸς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ συστήματος καὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς ἐνιαυσίου περιόδου καὶ τῶν κινητῶν ἐορτῶν καὶ ἀντιθέτως μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου, ἐξυπακούει ἀπαραιτήτως τὴν μεταβολὴν τοῦ Πασχαλίου, διότι τὸ Πασχάλιον τῆς Ἐκκλησίας ὁλόκληρον εἶναι προσηρμοσμένον ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, ὡς εἶναι προσηρμοσμένον ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἐορτολόγιον ὅλου τοῦ ἔτους. Ἐπίσης προκύπτει ἐξ' ὅλων τῶν κειμένων Συνοδικῶν Πράξεων καὶ Πατριαρχικῶν ἀποφάσεων, ἐξ' ὅλων τῶν λόγων τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων ὅτι ἡ ἀνατροπὴ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πασχαλίου καὶ ἡ διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου ταυτίζονται, διότι οἱ ὁμιλοῦντες περὶ μεταβολῆς τοῦ Πάσχα ὁμιλοῦσι περὶ τοῦ "νέου Καλενταρίου" καὶ "τάνάπαλιν". Τὸ ὅλον, τὸ κύριον θέμα, εἶναι τὸ ἡμερολόγιον καὶ τὸ μέρος, τὸ ἐξαρτώμενον ἀναποστάτως ἐκ τοῦ ἡμερολογίου, εἶναι ἡ ἐορτὴ τοῦ Πάσχα. Οὐδεὶς ἐσκέφθη νὰ χωρίσῃ τὸ Πάσχα ἀπὸ τὸ ὅλον ἡμερολόγιον καὶ οὐδεὶς Πατὴρ, οὐδεμία Σύνοδος, οὐδεμία Πατριαρχικὴ Πρᾶξις διακρίνει ὡς πρὸς τὴν καταδίκην τὸν νεωτερισμὸν τῆς διορθώσεως τοῦ Πασχαλίου ἀπὸ τὸν νεωτερισμὸν τῆς διορθώσεως τοῦ Ἡμερολογίου. Ἀμφότερα εἶναι ἀλληλένδετα ἐξαρτώμενα τὸ ἓν ἐκ τοῦ ἄλλου. Τὸ πνεῦμα δὲ ὅλων τῶν σχετικῶν Κανόνων καὶ τῶν συνοδικῶν πράξεων καὶ Πατριαρχικῶν ἀποφάσεων εἶναι ῥητὴ κατάκρισις καὶ καταδίκη τοῦ Παπικοῦ νεωτερισμοῦ, ἥτοι τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, ὡς ἀνατρέποντος τὴν καθεστηκυίαν τάξιν καὶ συνήθειαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ὅταν ταῦτα εἶναι ἀναμφισβήτητα καὶ εἶναι ἐπίσης ἀναμφισβήτητον ὅτι διὰ Συνοδικῶν ἀποφάσεων καὶ ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων ὀρίζονται ἀναθεματισμοὶ καὶ ἀφορισμοὶ διὰ τὴν μετατροπὴν τοῦ Πασχαλίου, ἥτις γενικῶς κατεκρίθη καὶ κατεδικάσθη

ἐκκλησιαστικῶς, δὲν εἶναι αὐτονόητον καὶ καταφανές ὅτι αἱ καταδίκαι καὶ τὰ ἀναθέματα τὰ ἀπαγγελθέντα κατὰ τῆς καινοτομίας τοῦ Πασχαλίου εἶναι συγχρόνως καταδίκαι καὶ ἀναθέματα ἀπαγγελθέντα κατὰ τῆς διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου τῆς συνεπαγομένης τὴν ἀνατροπὴν τοῦ ὅλου Πασχαλίου κύκλου; Ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ὁμιλεῖ περὶ "κεκρατηκυίας συνηθείας" ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀναφωνεῖ: "Μὴ καινοτομίαν καὶ ἀφαίρεσιν ποιήσασθαι τῆς εὐσεβῶς ἐν ἡμῖν κεκρατηκυίας συνηθείας. Τὰ γὰρ παραδοθέντα ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ οὔτε προσθήκην, οὔτε μείωσιν ἐπιδέχεται, μεγίστη γὰρ τὸν προστιθέντα ἢ τὸν ἀφαιροῦντα τιμωρία δεσμοῖ. Ἐπικατάρατος γὰρ φησὶν, ὃς μετατίθησιν ὄρια πατέρων αὐτοῦ". Δὲν εἶναι τοῦτο φοβερὰ καταδίκη καὶ ἀναθεματισμὸς καὶ κατάρα κατὰ τῶν ἀποτολμώντων πᾶσαν καινοτομίαν εἰς τὴν "κεκρατηκυίαν συνηθειαν καὶ δὴ εἰς τὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμερολόγιον; Ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐκτὸς τῶν Πρακτικῶν αὐτῆς ἐξέδωκε καὶ τὸν Ὅρον αὐτῆς, ὅστις περιφρουρεῖ τοὺς θεσμοὺς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν παράδοσιν αὐτῆς. Καὶ εἰς τὸν Ὅρον τοῦτον περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἐξῆς διάταξις: "Εἴ τις πᾶσαν παράδοσιν Ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφόν τε ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα". Τὸ δὲ "Συνοδικὸν" τοῦ Τριωδίου τὸ ἀναγινωσκόμενον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας μεταξὺ τῶν ἀναθεμάτων περιλαμβάνει τὰ ἐξῆς: "Ἄπαντα τὰ παρὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν ἁγίων καὶ ἀοιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα, ἢ μετὰ ταῦτα πραχθησόμενα Ἀνάθεμα γ'". Δύναται τις νὰ εἴπῃ σοβαρῶς, λελογισμένως καὶ ἐν καλῇ πίστει, ὅτι αἱ ἀνωτέρω τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου Διατάξεις δὲν ἐφαρμόζονται καὶ διὰ τὴν ἀθέτησιν τῆς περὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας συνηθείας καὶ παραδόσεως; Ἀναφωνῶν ὁ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων ὅτι "Τέσσαρα μεγάλα

θηρία ἐγέννησεν ὁ ΣΤ αἰὼν, τὴν αἵρεσιν τοῦ Λουθήρου, τοῦ Καλβίνου, τῶν Γιεζουβιτῶν καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ νέου Καλενδαρίου, κατὰ τῆς ὁποίας ἀπεφάνθη ἡ ἐν Κων/λει Μεγάλη Σύνοδος ἐπὶ τοῦ Ἱερεμίου" δὲν διερμηνεύει τὴν κρατοῦσαν τότε ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν, τὸ πνεῦμα καὶ τὸ νόημα τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων, καθ' ἃς καὶ ἡ μεταρρύθμισις τοῦ Ἡμερολογίου εἶναι καταδικασθεῖσα καὶ ἀναθεματισθεῖσα αἵρεσις καὶ ὅτι οἱ ἀκολουθήσαντες τὸ νέον Παπικὸν ἡμερολόγιον ὑπόκεινται εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τῶν αἰρετικῶν κατάκρισιν; Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δεχθῶμεν ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ ἱστορικὸς συγγραφεὺς δὲν κατανοεῖ τὰ ἀνωτέρω, τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος ἄλλοτε ἐδίδαξε καὶ ἐκήρυξε. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἔχη ὀρθὴν ἀντίληψιν περὶ τῆς σοβαρότητος, τῆς καταδίκης καὶ τοῦ ἀναθεματισμοῦ τῆς καινοτομίας τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου. Τόσον εἶναι βέβαιον ὅτι θεωρεῖ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον σοβαρώτατον ζήτημα δυνάμενον νὰ συνεπαγάγῃ τὸ ἀνάθεμα, ὥστε ὁ ἴδιος πρό τινων ἐτῶν ὡς Πρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου ἀντιθέτως πρὸς ὅ,τι σήμερον κηρύσσει, ἀναθεμάτισε καὶ ἀφώρισε εὐσεβεστάτας μοναχὰς τῆς Τήνου διότι εἶχον τὸ σθένος νὰ ἀκολουθῶσι τὸ ἐκ παραδόσεως αἰώνων ἐφαρμοζόμενον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον. Εἶναι φαρισαϊκὴ προσήλωσις εἰς λέξεις καὶ γράμματα νὰ ἀποφαινόμεθα ὅτι διὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἡμερολογίου δὲν ἀναφέρεται ἡ λέξις "ἀνάθεμα" εἰς τὰς Πατριαρχικὰς ἀποφάσεις. Διότι τί ἄλλο σημαίνουν αἱ ἀπαντώμεναι εἰς τὰς ἀποφάσεις ταύτας ἐκφράσεις "ἀπέκρουσεν", "ἀπέβαλεν", "κατέκρινεν", "κατεδίκασεν" τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, εἰμὴ ἀποδοκιμασίαν καὶ ἀναθεματισμόν; Ὁ ἀναγινώσκων τὴν Ἀρθρογραφικὴν ἐπίθεσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κατὰ τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν καὶ βλέπων μετὰ πόσης εὐκολίας καὶ

ἀποφθεγματικότητος ὀμιλεῖ οὗτος περὶ πλαστότητος καὶ παραποιήσεως ἱερῶν κειμένων ὑπ' αὐτῶν καὶ ὅτι παραθέτει εἰς ἀντιβολὴν φωτοτυπημένα κείμενα γνήσια δῆθεν καὶ πλαστὰ νομίζει ὅτι πρόκειται περὶ ἀποκαλύψεως κανενὸς φοβεροῦ ἐγκλήματος, περὶ προσβολῆς τοῦ Ὁμοουσίου τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἢ περὶ παραχαράξεως τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως; Καὶ ἀπορῶν ἐρωτᾷ: Ἀλλὰ τί ἔπραξαν τέλος πάντων οἱ Ζηλωταὶ Μοναχοὶ, ὁ Ἰάκωβος Νεοασκητικώτης –ὁ κατὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον αὐτουργὸς τῆς Πλαστογραφίας, μιᾶς Συνοδικῆς ἀποφάσεως– καὶ οἱ νεώτεροι ἀγιορεῖται Ζηλωταί; Ποῖον ἰδοτελῆ σκοπὸν ἐπεδίωκον διὰ νὰ διαπράξουν τοιοῦτον ἐγκλημα; Ἦσαν τάχα ὄργανα προπαγάνδας ἀντιθρησκευτικῆς; Ἦσαν ἄπιστοι καὶ ἐμπαῖκται τῶν θείων Πατέρων; Ἦ ἦσαν λαοπλάνοι καὶ ἐκμεταλλευταί; Τίποτε ἐξ' αὐτῶν ἀπολύτως. Οἱ Ζηλωταὶ Ἀγιορεῖται δὲν ἔπραξαν τίποτε ἄλλο ἢ νὰ ἐπαναλάβουν καὶ νὰ διαδώσουν καὶ νὰ ἐξάρουν τὰς Συνοδικὰς πράξεις καὶ Πατριαρχικὰς ἀποφάσεις, ἅς εὔρον εἰς Κώδικας καὶ βίβλους τοῦ ΙΣΤ αἰῶνος καὶ τῶν μετέπειτα. Καὶ αἱ ἀποφάσεις αὗται καὶ αἱ Συνοδικαὶ πράξεις –ἀναμφισβήτητα ἱστορικὰ κειμήλια– καταβοῶσι τῆς καινοτομίας τοῦ Παπικοῦ Ἡμερολογίου, καὶ τὴν καταδικάζουν καὶ ἀναθεματίζουν τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτήν. Ἄν ὁ Ἰάκωβος Νεοασκητικώτης καὶ οἱ Ζηλωταὶ Ἀγιορεῖται συλλέξαντες ἐπιμελῶς πάντα ταῦτα τὰ ἐγγραφα τὰ ἐπέγραψαν ὡς "Σιγγίλια", ἢ ὡς "πράξεις", ἢ ὡς "ἀποφάσεις", ἢ ὡς "Κανόνας", ἢ ἂν συνέταξαν περιλήψεις αὐτῶν, ἢ ἂν τὰς ἐφωτοτύπησαν, ἢ ἂν τὰς διένειμαν εἰς φυλλάδια διὰ τοὺς πιστοὺς, ὅμως δὲν ἠλλοίωσαν οὔτε τὴν οὐσίαν, οὔτε τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἔννοιαν αὐτῶν, ὥστε νὰ κατηγορῶνται ὡς πλαστογράφοι. Ποῖον συμφέρον εἶχεν ὁ Ἰάκωβος Νεοασκητικώτης νὰ πλαστογραφήσῃ τὰ περὶ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου κείμενα ἀφοῦ τότε δὲν εἶχεν

ἀνακινηθῆ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα καὶ οὐδείς εἶχε σκεφθεῖ διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου; Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐν τούτοις μὲ ὄλην τὴν κακὴν προσπάθειάν του καὶ τὰς φωτογραφικὰς του πλάκας καὶ τὰς κατὰ τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων συκοφαντίας του, δὲν ἀπέδειξε διὰ τῶν ἄρθρων του τίποτα ἀπὸ ὅσα κατηγορεῖ, ἠδίκησε δὲ μόνον ἑαυτὸν καὶ διέψευσε τὴν φήμην του ὡς ἱστορικοῦ, ἐπιπολαίως καὶ ἀβαθῶς ἀλιεύσας ἀποκόμματα ἐγγράφων, κατασπαράξας δὲ ταῦτα ἵνα τὰ ἀποδείξῃ πλαστά.

Εἰς ἀρχαιοτέρους χρόνους

Προσεπάθησεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν εἰς τὰ ἄρθρα του νὰ παραστήσῃ ὅτι ἡ καινοτομία τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου εἶναι ἀσήμαντον πράγμα ἀποτελοῦν ἀπλῆν ἡμερολογιακὴν διαφορὰν 13 ἡμερῶν καὶ ψέγει τοὺς Ζηλωτὰς Ἀγιορείτας ὅτι διὰ νὰ τρομοκρατήσουσιν τὴν συνείδησιν τῶν ἀπλοϊκῶν ἀνεζήτησαν ἀναθέματα πάσης ἐποχῆς στρεφόμενα κατὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ κατὰ τῶν νεωτεριστῶν, καὶ ἐδημοσίευσαν ταῦτα ὡς ἔχοντα σχέσιν μὲ τὴν διαφορὰν τῶν 13 ἡμερῶν! Τοῦτο εἶναι τούλάχιστον ἀπλοϊκότης διότι ἀπεδείξαμεν ἀνωτέρω, ὅτι καὶ οἱ μεταρρυθμισταὶ τοῦ ἡμερολογίου κατεδικάσθησαν, καὶ πᾶς νεωτερισμὸς ὡς ἀθετῶν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν πρᾶξιν καὶ παράδοσιν ἀναθεματίσθη. Ἀλλ' ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπινοεῖ διὰ τῶν ἄρθρων του καὶ ἄλλο ἀβάσιμον καὶ ἀβαθὲς ἐπιχείρημα ὅτι τάχα ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις ἡ Ἐκκλησία, καθ' ὃ εἶχε δικαίωμα, ἐν τῇ μερίμνῃ περὶ τῶν πιστῶν καὶ δεικνύουσα τάχα ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν καὶ τοῦ χρόνου τῶν ἐορτῶν οὐδαμῶς θίγουσα τὰ δόγματα αὐτῆς ἐκανόνισε μὲν τὰ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα,

ἀσχέτως πρὸς οἰανδήποτε ἡμερομηνίαν, μετέθηκε δὲ τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων ἀπὸ τῆς 6 Ἰανουαρίου εἰς τὴν 25 Δεκεμβρίου, τὴν ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἀπὸ τὴν 28 Δεκεμβρίου εἰς τὴν 29 Ἰουνίου κ.λπ. Λησμονεῖ ὅμως ἡ θέλει νὰ λησμονῇ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὅτι ἡ Ἐκκλησία καθ' ἣν ἐποχὴν μετέθετε τὰς ἀνωτέρω ἑορτάς δὲν ἦτο ἀκόμη πλήρως κατηρτισμένη καὶ δὲν εἶχεν ὀλοκληρώσει διὰ τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων τὸ καθεστὼς αὐτῆς. Ἀφ' ἧς ὅμως ἐθέσπισε τὸ καθεστὼς αὐτῆς καὶ ἀφοῦ καταρτισθεῖσα πλήρως "τὸ τέλειον εἴληφεν" ὡς λέγει ἡ Συνοδικὴ πράξις τοῦ Ἱερεμίου, καὶ ἀφοῦ ὑψωσεν ὡσεὶ δόγμα τὰς παραδόσεις καὶ τὰς συνηθείας αὐτῆς καὶ ἀνεθεμάτισε πάντα νεωτερισμὸν καὶ πᾶσαν παράβασιν αὐτῆς, οὐδεμίαν ἀπολύτως ἐπέφερε μεταβολὴν εἰς τὰς ἑορτάς. Καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας προσηρμοσμένον εἰς τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ἔμεινεν καὶ κατὰ τοὺς δ' καὶ ε' αἰῶνας ἀναλλοίωτον, διότι οὐδεὶς ἄνευ νέας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, εἶχε τὴν τόλμην νὰ κάμνῃ μεταθέσεις ἑορτῶν, ὑποπίπτων ὡς νεωτεριστῆς εἰς τὰς ἀπαγορεύσεις καὶ τὰ ἀναθέματα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Λέγει ἀκόμη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὅτι ἀπὸ αἰῶνος, ὅτε ἐγένοντο αἱ ἀνωτέρω μεταθέσεις ἑορτῶν τινῶν, μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἔληξαν καὶ αἱ περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα διαφωνίαι, οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὅτι ἀνετράπη ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Λέγει δὲ τοῦτο, διότι οἱ τε Ζηλωταὶ Ἁγιορεῖται καὶ πάντες οἱ χριστιανοὶ οἱ μὴ δεχθέντες τὴν καινοτομηθεῖσαν τελευταίως ἡμερολογιακὴν ἀνατροπὴν καὶ διὰ τοῦτο εὐλόγως καὶ δικαίως κληθέντες Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι, κατήγγειλαν καὶ κατεδίκασαν τὴν διὰ τῆς αὐθαιρέτου εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἐπελθοῦσαν διαίρεσιν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ διάσπασιν τῆς ἐνότητος αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ δὲν λέγει τὴν ἀλήθειαν ὁ

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν σοφιστευόμενος καὶ παραπλανῶν τοὺς ἀναγνώστας του. Διότι αἰείποτε μέριμνα τῶν Πατέρων ἦτο νὰ μὴ ἀνατραπῆ ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἀκριβῶς δὲ διὰ τὴν ἐνότητα ταύτην ἐμερίμνησε ἡ πρώτη ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἵνα ὡς διεκήρυξεν αὕτη: "Οἱ ἀνά πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην Χριστιανοὶ τὸν αὐτὸν ἐορτάζουσι χρόνον" καὶ διότι –ὡς γράφει εἰς τὴν Συνοδικὴν ἐπιστολὴν του, ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας– εἶναι δεινὸν καὶ ἀπρεπὲς "κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας ἑτέρους μὲν ταῖς νηστειαῖς σχολάζειν, ἑτέρους δὲ συμπόσια συντελεῖν...". Πῶς λοιπὸν λέγει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὅτι οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ εἰς τὴν παλαιὰν ἐποχὴν ὅτι ἀνετρέπετο ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῆς μεταθέσεως διαφόρων ἐορτῶν; Δὲν διεμαρτύροντο οἱ Πατέρες ἀπὸ τοῦ τετάρτου ἀκόμη αἰῶνος διὰ τὰς διαφορὰς καὶ διαφωνίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐξ' αἰτίας τῶν ἐν διαφοροῖς ἡμέραις τελουμένων ἐορτῶν καὶ νηστειῶν ὑπὸ ἐκάστης Ἐκκλησίας; Δὲν διεμαρτύρητο ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος Ἐπίσκοπος Κύπρου, ὁ Μακάριος Θεοδώρητος, ὁμιλοῦντες περὶ τῆς "χλεύης διὰ τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διαφωνίαν" περὶ τοῦ "ἐπικινδύνου καὶ ὀλεθρίου τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀπειθείας ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους διαστάσει" καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἐκδηλούντων διαμαρτυρίαν διὰ τὴν καθημερινὴν τότε ἀνατροπὴν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας; Βεβαίως δὲ ἀφοῦ ἔληξαν αἱ περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα διαφωνίαι καὶ ἀφοῦ μετὰ τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους καὶ τὴν πλήρη κατάρτισιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπαγιώθη ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ καὶ ἀπηγορεύθη δι' ἀναθέματος πᾶσα καινοτομία, καὶ συνεπῶς πᾶσα μετάθεσις ἐορτῶν, οὐδεμία ἐδόθη πλέον ἀφορμὴ νὰ καταγγεῖλῃ τις τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλ' ἀφοῦ μετὰ τῶν αἰώνων ἐνότης ἢ νεωτεριστικὴ μανία ἢ καταλαβοῦσα καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ εἰσαγαγοῦσα

ἄνευ κοινῆς συμφωνίας ἀπασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τὴν Γρηγοριανὴν μεταρρύθμισιν διέσπασε τὴν ἐνότητα ταύτην καὶ διήρесе τοὺς Χριστιανοὺς εἰς τὰ τῆς λατρείας αὐτῶν, πῶς ἦτο δυνατόν οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι καὶ δὴ οἱ Ζηλωταὶ Ἀγιορεῖται νὰ μὴ διαμαρτυρηθῶσι καὶ νὰ μὴ καταγγείλωσιν ἐνώπιον τῶν πιστῶν τὴν διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ διαίρεσιν τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος εἰς νεοημερολογίτας καὶ παλαιοημερολογίτας. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔπραξαν ἕως τώρα οἱ Ζηλωταὶ Ἀγιορεῖται διὰ τὴν αὐθαίρετον ἀντικανονικὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἀλλαγὴν, εἶχον καθῆκον νὰ τὸ πράξουν. Τὸ ἐπέβαλεν εἰς αὐτοὺς ἡ θρησκευτικὴ τῶν πίστις καὶ ἡ μοναχικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ τῶν συνείδησις. Τὸ ὑπηγόρευεν εἰς αὐτοὺς αὐτὸς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἀπὸ τῆς ἔδρας τοῦ Πανεπιστημίου ὡς καθηγητῆς καὶ διὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς του ἱστορίας ὡς ἱστορικὸς, διακηρύξας ὅτι "ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου εἶναι παγκόσμιον σκάνδαλον καὶ αὐθαίρετος τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καταπάτησις, ἀντιβαίνουσα εἰς ἱεροὺς κανόνας καὶ διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας". Ὀλιγώτερον λοιπὸν παντὸς ἄλλου δικαιούμενος νὰ ἐξανίσταται καὶ διαμαρτύρεται σήμερον κατὰ τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν. Ἐὰν ὑπάρχη τις, καθ' οὗ πρέπει νὰ ἐξαναστῆ καὶ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κακίση, οὗτος εἶναι ὁ ἴδιος, διότι πρὶν μελετήσῃ καλῶς τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως, προέβη μετὰ καταπλησσοῦσης εὐκολίας εἰς τὴν ἀλλαγὴν, διασκελίσας Ἱστορίαν, Κανόνας, Παραδόσεις, Διατάξεις, Ἐκκλησιαστικὴν πρᾶξιν καὶ συνήθειαν ὀλοκλήρων αἰώνων. Καὶ σήμερον, εὐρισκόμενος πρὸ ἀμηχανίας καὶ δικαίας ἐξεγέρσεως κατ' αὐτοῦ, καταφεύγει εἰς ἀναληθεῖς, ἀτόπους καὶ σκανδαλώδεις ἀποκαλύψεις δῆθεν πλαστοτήτων καὶ παραποιήσεων κειμένων. Ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ

ἐρωτήσωμεν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον: Ποῦ στηρίζει τὴν γνώμην του περὶ πλαστότητος τοῦ κειμένου τῆς ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β΄ ἐκδοθείσης Συνοδικῆς ἀποφάσεως ἢ τῆς πρὸς Ἀρμενίους ἀπαντήσεως Ἱερεμίου τοῦ Β΄; Πόθεν συνάγει καὶ πῶς ἀποφαίνεται ὅτι ἡ μόνη (;) ἀπόφασις τῆς ἐπὶ Ἱερεμίου Μεγάλῃς Συνόδου ἀναφέρεται μόνον εἰς τὸν Πασχάλιον Κανόνα καὶ ὅτι δὲν περιέχει δῆθεν αὕτη ἀναθεματισμὸν κατὰ τῶν ἀκολουθησάντων τὸ Παπικὸν Ἡμερολόγιον; Οὐδὲν ἄλλο μᾶς λέγει εἰς τὰ ἄρθρα του εἰ μὴ ὅτι ὁ Δοσίθεος ἐδημοσίευσεν τὸ πρῶτον τὴν ἀπάντησιν τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β΄ πρὸς τοὺς Ἀρμενίους, συνυπογράψαντος καὶ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου, ὡς ἐπίσης καὶ τοὺς ὀκτῶ κανόνας τῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως τῆς ἐκδοθείσης τῷ 1593 ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Ἱερεμίου καὶ ὅτι εἰς ταύτας δὲν καταδικάζεται ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία, οὔτε ἀναθέματα περιέχονται. Ἄλλ' ὁ Δοσίθεος δὲν ἐδημοσίευσεν ὅλας τὰς ἐπιστολάς καὶ ὅλας τὰς Συνοδικὰς ἀποφάσεις τὰς σχετικὰς μὲ τὴν Γρηγοριανὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου ἢ ἄλλων Πατριαρχῶν. Εἰς τὸ κεφάλαιον "Κατὰ τοῦ Λατινικοῦ Καλενδαρίου", ἔνθα ὁ Δοσίθεος δημοσιεύει τὰ τοῦ Ἱερεμίου τοῦ Β΄, ἔχει τίτλον "Ἐπιστολαὶ τινές". Δὲν καταχωρίζονται λοιπὸν εἰς τὸν Δοσίθεον, τὰ ἅπαντα τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου ἢ τῶν λοιπῶν Πατριαρχῶν περὶ τοῦ Λατινικοῦ Καλενδαρίου. Ἐν τούτοις ἔχομεν ἄλλας μαρτυρίας διαψευδούσας τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν. Ὁ Μελέτιος ἀρχαῖος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ὡς εἴπομεν καὶ ἀνωτέρω, εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν του (σελ. 402, & 9) βεβαιοῖ ὅτι πατριαρχεύοντος τοῦ Ἱερεμίου Σύνοδος Μητροπολιτῶν συνήχθη ἐν Κων/λει τῷ 1583, ἐπιδημεύσαντος καὶ Σιλβέστρου τοῦ Ἀλεξανδρείας, ἥτις κατέκρινε τὸ καινοτομηθὲν ὑπὸ Γρηγορίου τῆς Ῥώμης Καλενδάριον. Ἐχομεν λοιπὸν βεβαίωσιν ἱστορικοῦ ἀνδρὸς

έπιφανοῦς, ὅτι τὸ 1583, ὅτε λέγει καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὅτι ἀπεστάλη ἢ πρὸς Ἀρμενίους ἀπάντησις τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β΄, συνεκροτήθη Σύνοδος ἐν Κων/λει κατακρίνασα τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον. Διατί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀποσιωπᾷ τοῦτο καὶ ἀναφέρει μόνον τὴν κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ ἀπάντησιν πρὸς Ἀρμενίους τοῦ Ἱερεμίου; Ἡ ἀπάντησις αὕτη εἶναι φυσικόν ὅτι ἀπεστάλη κατόπιν τῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφη καὶ ἀπὸ τὸν Σίλβεστρον, τὸν συμμετασχόντα τῆς Συνόδου. Οὐδὲ ἦτο δυνατόν ἐπὶ τόσῳ σοβαροῦ ἀντικειμένου νὰ ἀποσταλῆ εἰς μίαν ἐπαρχίαν ἐπιστολὴ ἀπαγορεύουσα τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ἄνευ προηγουμένης συγκλήσεως Συνόδου ἀποφανθείσης ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Καὶ ἐρωτῶμεν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, ποῦ εἶναι τὰ Πρακτικὰ τῆς συγκροτηθείσης ταύτης Συνόδου; Δὲν περιέχονται εἰς αὐτὰ ἀναθεματισμοί;

Καὶ ἄλλη βεβαίωσις

Ἄλλ' ἔχομεν καὶ ἄλλην βεβαίωσιν. Ὁ γνωστότατος ἱστορικὸς συγγραφεὺς Φιλάρετος Βαφείδης εἰς τὸν Τόμον 3 τῆς Ἐκκλησιαστικῆς του Ἱστορίας (σελ. 124-125) ὡς ἀνεφέραμεν καὶ ἀνωτέρω, γράφων περὶ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου λέγει ὅτι "ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐγράφη συνεπείᾳ τῆς κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο συγκροτηθείσης ἐν Κων/λει Συνόδου, ἣτις καταδικάζει τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον". Διατί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν δὲν ἐφρόντισεν ἐν τῇ ἱστορικῇ του ἐρεῦνῃ ν' ἀνεύρη τὰ πρακτικὰ καὶ τὰς διατάξεις τῆς Συνόδου ταύτης τῆς καταδικασάσης τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, ἀλλὰ ὀμιλεῖ περὶ μιᾶς μόνον Συνόδου ἐπὶ Ἱερεμίου, τῆς συνελθούσης, ὡς λέγει, κατὰ τὸ 1593, ὅτε δὲν ὑπῆρχε πλέον ὁ

Σίλβεστρος, ἀλλ' ὁ Μελέτιος Πηγάς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ; Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸν Δοσίθεον δὲν εὐρίσκει παρὰ τοὺς Κανόνας τῆς Συνόδου ταύτης μὴ περιέχοντας ἀνάθεμα ἀποφαίνεται ὅτι ἄρα καὶ ἀνάθεμα δὲν ὑπάρχει, οὔτε εἰς τὴν προηγουμένην τοῦ 1583 Σύνοδον, τὴν καταδικάσαν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον. Ἄλλ' ἐὰν καὶ ἀφοῦ κατεδικάσθη καὶ δι' ἀναθέματος κατὰ τὴν πρώτην Σύνοδον τῷ 1583 ὑπὸ Ἱερεμίου τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ἐπαναληφθῆ ἡ καταδίκη ἢ τὸ ἀνάθεμα καὶ εἰς τὴν Β' Σύνοδον, ἀλλὰ κατεχωρίσθη εἰς αὐτὴν ὁ Α' Κανὼν τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου "ἀσάλευτον διαμένειν βουλόμεθα τὸ τοῖς Πατρᾷσι διορισθὲν περὶ τοῦ Ἁγίου Σωτηρίου Πάσχα κ.λπ.". Καὶ ἐρωτῶμεν ἤδη, εἶναι ἔνοχος πλαστογραφίας ὁ μοναχὸς Ἰάκωβος Νεασκητιώτης διότι περισυνέλεξε, τίς οἶδε διὰ ποιῶν μόχθων καὶ ἐκ τίνων κειμένων πρακτικῶν καὶ ἀποφάσεων Συνοδικῶν, πάντα τὰ ἀφορῶντα τὴν καταδίκην τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, τὰ ὁποῖα συνέπτυξε ἢ τὰ συνεχώνευσε καὶ ἀπετέλεσεν ἐν κείμενον περιλαμβάνον τὰ οὐσιώδη μέρη τῶν ἀληθῶν καὶ πραγματικῶν κειμένων τῶν δύο Συνοδικῶν ἀποφάσεων τῶν ἐπὶ Ἱερεμίου περὶ τοῦ Ἡμερολογίου καὶ τοῦ Πάσχα ἐκδοθεισῶν, ὡς καὶ τοῦ Τόμου τοῦ Κυρίλλου Λουκάρεως, ἢ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν εἶναι ἔνοχος ἀποσιωπήσεως καὶ ἀποκρύψεως τῆς ἀληθείας περὶ τῶν δύο Συνοδικῶν ἀποφάσεων τῶν ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β' ἐκδοθεισῶν; Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἱστορικὸν κ. Χρυσόστομον Παπαδόπουλον νὰ ἀποφαίνεται ὅτι δὲν ἐξεδόθησαν ἀναθεματισμοὶ διὰ τὴν καταδίκην τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, ἐπειδὴ δὲν ἔχει ὑπ' ὄψιν τὰ Πρακτικὰ καὶ πλήρεις τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐπὶ Ἱερεμίου Β', δύο Συνόδων καὶ νὰ ἀποκαλῆ πλαστογράφους ὅσους ἤτο δυνατόν νὰ κατέβαλον μείζονα προσοχὴν διὰ τὰ ἀληθῆ κείμενα τῶν Συνοδικῶν τούτων ἀποφάσεων. Διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ

ἀποκαλέσῃ αὖριον ἴσως πλαστογράφους τὸν Πάμφιλον, Εὐσέβιον καὶ τὸν Ῥουφῖνον καὶ τὸν Σωκράτην καὶ τὸν Θεοδώρητον καὶ τὸν Ἱερώνυμον καὶ τὸν Γελάσιον τὸν Κυζίκου, τὸν ἔπειτα Ἀρχιεπίσκοπον Καισαρείας, ὅσοι ἐπιμελῶς ἐξ αὐθεντικῶν πηγῶν συνέλεξαν καὶ συνέγραψαν τὰ Πρακτικὰ τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τὰ ὅποια τὸ Πηδάλιον καὶ οἱ λοιποὶ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς λέγουν ὅτι οὔτε ἑλληνιστὶ, οὔτε λατινιστὶ ἐξεδόθησαν, τὰ ὅποια ὅμως εὐρίσκονται εἰς τόμους συλλογῆς τῶν Συνόδων. Μόνον οἱ Παπισταὶ καὶ οἱ συνήγοροι τῆς Ἐνώσεως καινοτόμοι καταδοκοῦσιν εὐκαιρίας, ἵνα ἐμμέσουν τὸ δηλητήριον τῆς ἀμφιβολίας εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν διὰ σπερμολογιῶν περὶ πλαστότητος ἢ ἀνυπαρξίας ἐπισήμων κειμένων πρακτικῶν καὶ πράξεων Συνόδων καὶ Πατριαρχικῶν ἐγγράφων, κεραυνοβολούντων διὰ καταδίκης καὶ ἀναθέματος τοὺς νεωτερισμοὺς τῶν Λατίνων.

Συμπέρασμα: Συμπεραίνομεν ὅτι ὅσα σοφίσματα ἢ βεβιασμένους συλλογισμοὺς ἢ ἐπιχειρήματα καὶ ἂν ἐπινοήσῃ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὅπως παραστήσῃ ἀσήμαντον ἢ ἀδιάφορον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν τὴν ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν καὶ ὡς μὴ ἀπαγορευομένην δῆθεν ὑπὸ Κανόνων καὶ Συνοδικῶν καὶ Πατριαρχικῶν πράξεων, ὅσας συκοφαντίας, χλευασμοὺς ἢ λοιδωρίας καὶ ἂν ρίψῃ κατὰ τῶν ὑπὲρ τῆς τηρήσεως τῶν Πατρῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων ἀγωνιζομένων καὶ δὴ κατὰ τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, δὲν θὰ δυνηθῇ ποτὲ νὰ ἀποσεισῇ ἀπ' αὐτοῦ τὸν "Ὀνικὸν μῦλον" τοῦ Εὐαγγελίου τὸν κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ τραχήλου του διὰ τὸ δημιουργηθὲν καὶ καθημερινῶς ἀνακινούμενον ὑπ' αὐτοῦ σκάνδαλον ἐπὶ τῆς συνειδήσεως τῶν ἀληθῶς εἰς Χριστὸν πιστευόντων, τῶν εἰς τὰ δόγματα, τοὺς Κανόνας καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας παμψύχως προσηλουμένων. Καὶ θὰ ἀκούεται ἔσαεὶ

ἐπικροτουμένη καὶ ἐπαναλαμβανομένη ὑπὸ μυριάδων στομάτων εὐσεβῶν χριστιανῶν, γνησίων Ὀρθοδόξων, ἡ ἔντονος καὶ καυστική φωνὴ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κασσανδρείας, ἡ ἐντὸς τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος τὸ πρῶτον ὑψωθεῖσα καὶ κράζουσα: "Ἱερὸν θεωρῶ καθῆκον... νὰ χαρακτηρίσω ὡς παράτολμον καὶ ἀντικανονικὴν πράξιν καὶ παιγνίδιον ἐν οὐ παικτοῖς τὴν ἀλλαγὴν, ἢ διόρθωσιν ἢ ὅπωςδῆποτε ἂν ἀποκαλῶσι ταύτην τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, ὅπερ περιφρουρεῖ ὡς ἄγγελος φύλαξ, τὴν πίστιν, τὰς παραδόσεις, τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν ἀνὰ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς διεσπαρμένων, ὅτι ἐορτάζοντες κατ' αὐτὸ ἀνήκουσιν εἰς τὴν μίαν καὶ μόνην Πρεσβυγενῆ καὶ ἀκαινοτόμητον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν".

Μοναχὸς Ἀρσένιος Κοττέας,
Δημοσιογράφος
καὶ πρωτεργάτης
τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου
τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Μοναχῶν.